

Yeşil

Küçük Cadı

Marie Desplechin

Küçük Cadı Yeşil

Marie Desplechin

Küçük Yeşil on bir yaşında. O bir cadı. Ama cadılık yetenekleri açığa çıkmamış. Daha da kötüsü, cadılardan ve cadılıktan nefret ediyor. Normal biri olup evlenmek istediğini söylüyor.

Diğer kızlar gibi sınıfındaki erkeklerle ilgileniyor gibi görünüyor.

Annesinin komşunun köpeğini zehirlemek için hazırladığı lapayı gördüğünde ise öğrendiğini saklamıyor. Komşunun köpeğini zehirlemek için annesinin hazırladığı lapayı gördüğünde ise öğrendiğini saklamıyor.

Annesi Ursule ise üzgün. Bir cadı için, mesleğini kızına aktarabilmek o kadar önemli ki... Son çare olarak, Yeşil'i haftada bir gün büyükannesi Anastabotte'ye teslim etmeye karar veriyor; zaten çok iyi anlaşıyor gibi bir hâlleri var.

İlk seanstan itibaren, sonuçlar mükemmel. Sonuçların, Ursule'nin beklentilerini aştığını bile söyleyebiliriz. Belki de biraz fazla...

© 2012, Tudem • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/501 35220 Alsancak - İZMİR

Yazar: Marie Desplechin
Türkçeleştiren: Sibil Çekmen

Yayın Yönetmeni: İlke Aykanat Çam

Editör: Ayşegül Utku Günaydın

Kapak Tasarım: Tudem

Dizgi - Grafik: Tudem

Baskı ve Cilt: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Birinci Basım: Ekim 2012 (2000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 643 - 2

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

Küçük Cadı Yeşil

Marie Desplechin

 tudem®

Mado ve Lucie' ye

I

URSULE'NİN BU KONUDAKİ DÜŞÜNCELERİ (BİR ANNENİN SESİ)

1

Dünya üzerinde, herkesin şikâyet etme hakkı vardır. Erkekler, kadınlar, gençler, yaşlılar, hatta hayvanlar bile şikâyet ederler. Sevgi fazlalığından, sevgi eksikliğinden, aileden, yalnızlıktan, işten, sılıntıdan, geçen zamandan, havadan... Tüm dünya söylenir; bu böyledir.

Fakat bütün türler arasında bir tanesi vardır ki, onun şikâyet etme hakkı yoktur. Sadece bir tane... o da annelerdir. Anneler gerekirse sinirlenebilirler. Ama sızlanmalarına hiç hoş bakılmaz. Neden? Çünkü anneler, çocukları sayesinde, bir mutluluk okyanusunda yüzerler. Bu bilinen bir şeydir.

Tam bir ikiyezlülük! Bir anne olarak çok net söyleyebilirim: Son günlerde kızım beni çok sınırlendiriyor. Beni şaşkına çeviriyor. Beni yoruyor.

Normal ailelerde nasıl olur bilmiyorum. Herhâlde bizim evde olduğu gibidir. Yani cadıları kastediyorum. Cadılar; bu kelimeyi sevmiyorum. Bana kaleleri, odun yığınlarını, sivri uçlu şapkaları, süpürge saplarını ve daha birçok şeyi çağırıştırıyor. Orta Çağ'dan kalma köhneleşmiş inançlar...

Ben, hayatım boyunca hiç şapka takmadım; hele sivri uçlu bir şapkayı, hiç. Eğer sivrilikten bahsedeceksek, çok yüksek topuklu ayakkabıları tercih ederim. Uçan süpürgeye gelince; daha neler. Uçmak istersem, herkes gibi uçağa binerim.

Zaten, her ne kadar cadı olsam da, kimse beni okul kapısının önünde dikilip sınıfların dağılmasını bekleyen küçük anneler yığınının arasında tanıyamaz. "Herhangi bir kadın"a benziyorum. Yani, sanırım... Bunu hiçbir zaman doğrulayamadım çünkü kızımı okul kapısında beklemem.

Başkalarının yaptıklarını yapmak benim tarzım değil. Ben gerçekten farklıyım. Ortalama annelerin haberlerinin bile olmadığı bir sürü şeyi gerçekten yapabilirim. Yağmur yağdırmak ya da kar yağdırmak, birine suççuğu ya da nezle bulaştırmak; bir köpeği tabureye çevirmek; sipariş bile vermeden süpermarketten istediklerimin eve göndermesini sağlamak; kablolu yayına para ödmeden abone olmak... Daha olağanüstü güçlerimden söz etmiyorum bile; o kadar olağanüstüler ki lafının geçmesi bile yasak.

Bütün bunlar kendiliğinden olmadı. Cadı olmak için

yeteneğe sahip olmak yetmez. Çok çalışmak gerekir. Burada da, işin sırrı çalışmak. Genç cadılar öğrenmeliler, el kitaplarını tekrar tekrar okumalılar ve tecrübeli bir cadının gözetimi altında denemeler yapmalılar. Mesela ben, her şeyi annemden öğrendim. Beni çalıştırdı, hatalarımı düzeltti, kaydettiğim gelişmeleri ölçtü. Onun sayesinde, bugün olduğum kişiye dönüştüm; O harika bir öğretmen. Samimi olmak gerekirse, ona çok şey borçlu olduğumu kabul ediyorum.

Anne olma sırası bana geldiğinde, bayrağı kızıma verebileceğim için çok sevindim. Kendinden yola çıkarak, bir genci şekillendirmek kadar güzel bir şey olamaz.

Bilmeniz gereken şey, bizde yeteneğin sadece anneden kıza geçtiğidir. Erkek cadılar da olduğu söyleniyor, ama bu konuda şüphelerim var. En azından ben, yaşayan hiçbir erkek cadı tanımıyorum. Hokkabazlığa geçiş yapan yaşlı ve ödlele birkaç sihirbazla karşılaştığım oldu; ama gerçek erkek cadılarla hiç. Erkeklerin cadılıkla bir ilişkilerinin olabileceğini düşünmüyorum.

Üstelik kadın cadıların güçleri, sadece büyük kızlarına geçer. Bu yüzden birçoğumuz bir tek kız çocuk dünyaya getirmekle yetiniyoruz. Bu, zaten yeterince sıkıntı yaratıyor. Dürüst olmak gerekirse, çocukları pek sevmiyorsanız, neden kendinizi bir sürü zırlayan çocuk yüzünden, geleceği olmayan bir meslek uğruna sıkıntıya sokarsınız?

Bu nedenle bir tane kız dünyaya getirdim. Babasının adı, hafızam beni yanıltmıyorsa Gérard'dı; ona Pembe

adını vermeye karar vermişti. Pembe... Daha kötüsünü bulmak gerçekten zor.

Her ne kadar hatıralarımda tatlı biri olarak yer etmiş olsa da, bu beyefendinin kaprislerine göz yummaya niyetim yoktu. Belediyede ne gevelediği önemli değil; yatağımın içinden nüfus memuruna büyü yapmıştım. Böylece kızım gelecekte cadı olacak birine Pembe'den daha çok yakışan hoş bir isimle, "Yeşil" olarak kaydedildi.

Bu isim hikâyesi mi babasının canını sıktı bilmiyorum. Bu olaydan çok kısa bir süre sonra, onu bir daha görmedik. Evet, ona hayatı kolaylaştırmadığımı kabul ediyorum. Yeşil sadece birkaç haftalıkken ona hiçbir adres bırakmadan taşındım.

Bizi uzun süre aradı. Şehir meydanında ya da okul ve kütüphaneler arasında dolaşırken, ona birkaç kez rastladık. Yaklaştığını fark ettiğimde, sadece onun göremeyeceği şekilde etrafımızı görünmez kılan mat bir sisle çeviriyordum. Kaldırımında ona çarpsak bile bizi görmezdi. Zavallı Gérard. Bazen onun bizi hâlâ aradığını düşünüyorum.

Yıllarca, Yeşil'in yeteneğinin ortaya çıkmasını bekledim. Cadıların yeteneğinin ortaya çıkması için zaman gerekir. Çocukluklarında, diğer kız çocuklarına benzerler; güleç, kararlı, öfkeli küçük kanaryalar, küçük sincaplar, küçük kelebekler... Anaokulu, ilkokul, doğum günleri, dans dersleri derken; küçük cadılar, durumlarından habersiz büyürler. Sonra, güzel güneşli bir günde, çok keyifsiz oldukları günlerden birinde, odalarının

içinde okul çantalarını uçururlar, çiçekçi dükkânlarının vitrinlerindeki çiçek buketlerini soldururlar, sınıf arkadaşlarına sarılık hastalığı bulaştırırlar. Cadılık yetenekleri, onlar farkına bile varmadan ortaya çıkar. Yolları üstünde harekete geçirdikleri felaketlere kendileri bile şaşırırlar. İşte o gün, zamanı gelmiştir: Zaman kaybetmeden onları çalıştırmaya başlamak gerekir. Çarşamba öğleden sonraki dans dersleri, yerini cadılık derslerine bırakır. Ve sonunda küçük kız bir cadiya dönüşür.

İşte benim küçük Yeşil'imi bekleyen kader buydu. Ortaya çıkabilecek en küçük olağanüstü işarete dikkat ederek, onun büyümesini izliyordum. Ama on yaşına bastığında, hâlâ insanı depresyona sokabilecek kadar normaldi. Hoş bir kız, iyi bir öğrenci, cesur bir arkadaş, eğlenceli, bakımlı ve kibar. Ben hâlâ onun, evin içinde mobilyaları uçurmasını beklerken, onun hayatına etki edebilecek en büyük değişiklik, erkeklere hem alay eden hem de meraklı gözlerle bakmaya başlaması oldu. Bir akşam, yakıcı ve hoş kokulu bir çayı yavaş yavaş yudumlarken ona şunu sordum:

– Bütün gün durmadan bahsettiğin şu koca sersemde ne buluyorsun?

Dalgın gözlerle tavana baktı ve iç çekti.

– Soufi mi? Okuldaki bütün kızlar ona âşık, bu çok açık.

– Ama sen, zavallı kızım, sen ona âşık mısın? diye şaşkınlıkla direttim.

Kirpiklerinin örttüğü yarı kapalı gözleriyle gülümsedi.

- Bilmiyorum... Ama herkes onun bana âşık olduğunu söylüyor.

Şüphe yoktu: Afacan kızım aşktan akıllı bir karış havada bir kuş gibi cıvıldıyordu. Beyni alınmış bir sığırcık; zaman, tek varisimi işte buna çevirmişti. Onun için yaptığım her şeyden sonra, ben ki onun için en güzel yıllarımı feda etmişim... Hayal kırıklığına uğramıştım. Ümitsiz deçil, ama hayal kırıklığına uğramış, evet.

– İyi akşamlar Ursule, dedi annem birkaç gün sonra telefonda. Sesin garip geliyor. Yolunda gitmeyen bir şey mi var?

Annem Anastabotte'nin, yoldan çıktığımda beni aramasını sağlayan üstün bir yeteneği vardır. Sanki beni rahatsız edeceğinden emin olduğu anları seçebiliyor.

– Tam da öyle, yolunda gitmeyen bir şey var. Yeşil bir tane bile cadılık belirtisi göstermiyor. Kendi kendime bunun nedeninin aptallık mı tembellik mi olduğunu soruyorum. Buna karşın, yeni bir eğlence keşfetti; sınıftaki erkekler. Onu artık tek ilgilendiren bu. O kadar sıkkıcı ve sıradan birine dönüşüyor ki bazen benim kızım mı diye kendi kendime soruyorum.

– Sinirlenme kızım, dedi Anastabotte.

Evet... Beni o kadar sınırlendiriyordu ki telefonu yüzüne kapatmamak için kendimi zor tutuyordum.

– Kızın büyük ihtimalle zor bir dönemden geçiyor. On iki yaşında olmak her zaman kolay değildir ...

– On bir yaşında, on iki değil! diye bağırdım ahizeye.

- Fark etmez. On bir, on iki, on dört; gençlerin kişiliklerini bulmaları gereken karmaşık bir dönem ve bilinlisen ki...

- Ama kimse ondan bir kişilik bulmasını beklemiyor. Benim elimde onun için hazır bir tane var! Tahmin et; bir cadı kişiliği.

- Bu kadar acele etme kızım. Çocuklar onlardan belediklerimizi her zaman istediğimiz anda yapmazlar. Hem Yeşil hâlâ küçük bir kız...

- Benim kızım herhangi bir küçük kız değil! Hiçbir zaman elbise giymedi, kurdele takmadı, saçlarını atkuyruğu yapmadı. Ona hiç Barbie hediye etmedim, hatta oyuncak bebek bile... Onu, annesine kibar davranacak, işinde ciddi olacak dürüst bir cadı olabilmesi için yetiştirdim; cilveli küçük bir kadın olması için değil.

- Hey hey, dedi annem, sakın ol Ursule. O kadar da önemli değil.

- Nasıl önemli değil? Kızım aptal, kendini beğenmiş bir kıza dönüşüyor ve sen bunun önemli olmadığını mı düşünüyorsun?

- Bu kadar yeter, diye kestirip attı Anastabotte. Eğer durum bu kadar can sıkıcıysa, haftada bir gün Yeşil'i bana emanet et. Sana gerekenleri öğretmeyi başardım. Tanrı biliyor ya, bu kolay olmadı; torunumla da şansımı deneyebilirim.

- Tamam, diye homurdandım, çarşamba gelip onu al. Her fırsatta da Tanrı'ya başvurmaktan vazgeç. Beni sinirlendiriyorsun.

Telefonu kapattım. Kendimi hem rahatsız hem de rahatlamış hissediyordum. Annemle kızımın, her çarşamba, arkandan komplo çevirmesi fikri hoşuma gitmiyordu ama ikisinden de haftada birkaç saatliğine bile olsa kurtuluyor olma fikri hoştu.

Seçim yapmam gerekirse, kızımın annemle olmasını, ayaklarımın altında dolaşmasına tercih ederim. Uyanıldığı andan itibaren somurtkan bir yüz ifadesi takınarak, gün boyu hiç bozmadan yüzüne çivilenmiş gibi aynı ifadeyle dolaşmayı alışkanlık edinmişti. Hiç şüphe yok; benim yanımdayken sıkılıyordu.

- Yeşil, neyin var? Benim yanımda kendini iyi hissetmiyor musun?

- Hayır, anne, iyiyim.

- Sıkılıyor musun?

- Hayır dedim ya. Endişelenme.

O kadar açık bir şekilde yalan söylüyordu ki, canımı sıkıyordu.

- Endişelenmiyorum, sadece soruyorum.

Somurtkan ifadenin ardından, içinden acıma duygusu taşan bir gülümseme gelirdi, sanki beni üzmekten korkmuş gibi. Bu ne saygısızlık. Kızım beni artık, kalbi kırılmaması için itinayla yaklaşılması gereken bir tür eski püskül gibi görüyordu. Ona doğru bakmadığımı düşündüğü anlarda, gizli gizli beni hor gören bakışlar atıyordu. Artık ikimiz baş başa kaldığımızda sıkıldığını keşinlikle anladım. Ona bakmadığımı zannettiğinde, bana gizli gizli, kuşkulu ve beni hor gören bakışlar atıyordu.

Ve -- ikna oldum ki -- ikimiz yalnız kaldığımız anda sıkılıyordu.

- Neden ikimiz hep birlikteyiz?

- Birlikte mutlu değil miyiz?

- Hayır. Sadece neden arada sırada birlikte akşam yemeği yiyebileceğim bir babam yok?

Bir haftasonu, evde yan yana amaçsızca dolanırken, bu masum kız bana en sonunda bu soruyu sordu işte.

- Bu nasıl bir soru! Ama madem sordun cevap vereyim; bizim ailelerimizde erkek yok. Evde bir baba olsaydı, onunla ne yapardık sence?

- Mesela bizi sinemaya götürebilirdi. Ya da restorana. Mesela...

- Mutlu olman için sadece bu gerekiyorsa, ben seni sinemaya ve restorana götürürüm. Paltonu al, gidiyoruz.

- Tamam, dedi Yeşil.

"Harika!" demedi. Sevinçten zıplamadı. Bana teşekkür etmedi. Aynı bezmiş yüz ifadesiyle, anorağını kapmakla yetindi. *Elm Sokağı'nda Kâbus* filmi izlemeye gittik.

Bu cadı ilk defa benden bir baba istiyordu. Kalbimi sıkaştıran hafif bir endişe hissettim. Önce sınıfındaki erkekler, şimdi de babası... Ona neler oluyordu?

İşte tüm bu olanlar yüzünden Anastabotte'nin onu haftada bir gün götürecektik olması fikri beni memnun etti. En azından, büyük annesiyle birlikte olduğu sürece, gözümün önünde o uğursuz havasını estirmeyi kesecekti.

- Bütün sınıf Soufi'nin bana âşık olduğunu biliyor. Şu zavallı Ségolène'yi düşünürsek... Onu deliler gibi seviyor. Belki de ona zamanını boşa harcadığını söylemem gerek. Ne dersin?

Her zamankinin aksine, Yeşil okuldan döndüğünde tatlı bir mizaçtaydı. Mutfaktaki masada oturarak hiç durmadan çene çalıyordu. Bir yandan onu dinlerken bir yandan da sürekli apartmanın kapısına çiş yapan komşumuzun köpeğini zehirlemek için göz kamaştırıcı kahverengi bir lapa hazırlıyordum. Kapının önüne konacak olan birazcık lapa ile elimden kurtulamayacaktı. Birkaç gün sürecek olan saçkıran ve çeşit çeşit acıların ardından cesur hayvan, ruhunu şeytana teslim edecek ve sorun çözülmüş olacak. Eğer komşular şikâyetçi olursa, onlara da bu lapadan veririm. Korkunç hayvanlarıyla beni sinirlendirmeye başlamışlardı. Çişlerini yapsınlar diye ben örümceklerimi evlerinin önüne bırakıyor muyum?

- Soufi gerçekten garip, diye devam ediyordu Yeşil gözlerini tavana dikerek. Sürekli bana bakıp birine

benzediğimi söylüyor, ama kime benzediğimi çıkaramıyor. Bugün teneffüste, gözetmene bile beni birine benzetip benzetmediğini sordu.

Eleştirel ses tonuna rağmen, Yeşil bu çocuğun ona karşı gösterdiği ilgiden memnun görünüyordu. Zavallı kız. Aklını başına toplamasına yardım etme vakti gelmişti.

- Biliyorsun değil mi, bu çocuk kendisini ilginç kılmaya çalışıyor. Benzerlikler hayal etmek... Bu, erkeklerin, kurnazca davranıp ilişki kurmak için icat ettikleri çok eski bir numaradır. Aptal olma. Onu görmezden gel; hak ettiği tek şey bu.

- Ben ne onunla ne de onun aptal şakalarıyla uğraşmıyorum ki, diye cevap verdi Yeşil. Gerçekten, ne düşündüğü, ne dediği ya da ne yapacağı umurumda değil. Düşünürsen, ne kadar aptal.

Birdenbire neşesini kaybetmiş gibiydi. Canı sıkılmış bir yüz ifadesiyle, kaşığının ucuyla kâseyi karıştırıp, mısır gevreğini isteksizce yiyordu.

- Bu arada, Anastabotte çarşamba sabah gelip seni alacak.

- Çok iyi, dedi Yeşil, burnunu ikinci kahvaltısından kaldırarak. Ne için?

- Onunla kalman için. Bundan böyle çarşamba günlerini, büyük annenin evinde geçireceksin. Muhtemelen onunla, benimle olduğundan daha mutlu olacaksın. O, sana mesleğin temelini öğretecek, benim de bir yandan çalışmak için zamanım olacak.

- Tamam, dedi Yeşil. Ama çorban taşmak üzere; takip et.

- Bu bir çorba değil, cahil! Sana yüzüncü kez söylüyorum; bu zehirli bir lapa. Ne dediğimi dinlemek için gerçekten de çaba sarf etmiyorsun. Beni gerçekten yoruyorsun. Git odanda ödevlerini yap, seni yeterince gördüm.

Çarşamba sabahı, Yeşil benden çok daha önce kalktı. Odamın etrafında dolandığını duydum. Bu sabah egzersizi, migrenimi başlatıyordu. Burnum şilteye yapışık, kafam yastığın altında, yorganın içine gömüldüm. Hâlâ şarkı mırıldandığını duyabiliyordum. "Kalbimin çarptığını duyuyorum, duyuyorum, ama neden olduğunu bilmiyorum." Saate göz attım. Saat yediydi ve Yeşil'in söylediği nakarat kafatasımda zillerin yayılım ateşi gibi yankılanıyordu. Sabahlardan nefret ediyordum.

Saat sekiz buçukta, Anastabotte kapıyı çaldığında, Yeşil kapıya doğru zıpladı. Yataktan kalkmaya karar vermem gerekiyordu. Siyah sabahlığıma sarıldım ve onların yanına, mutfağa gittim. Beni şaşırtan, annemin kızımı benden çalmaktan gayet hoşnut olduğunu görmek oldu. Sanki sabahtan akşama ayağının altında küçük bir kız çocuğuyla dolaşmak ona neşe veriyordu. Bunun için özel olarak giyinmişti; Yeşil de onu şaşkın gözlerle inceliyordu.

- Anastabotte, bu gülünç kıyafeti de nereden buldun, diye sordum ona.

Annem, muhtemelen gençliğinden kalma eski bir giysiyi gardırobunun derinliklerinden çıkarmıştı. Belki de

giysi, onun annesinin gençliğindendi. Koyu kırmızı kadi-
fe bir takımın altına belden yılan derisi geniş bir kemer
ile tutturulmuş, dalgalanan kloş bir etek giymişti. Aşırı
derecede makyaj yapmıştı; gözleri, yeşil bir far tabakası-
nın altında yarı yarıya kaybolmuştu; dudakları o kadar
kırmızıydı ki sanki kanla kaplanmıştı. Güldüğünde, sarı
dişleri garip bir fildişi yansımayla beyaz yüzünde parıl-
lıyordu. Gri saçlarını, üstünde minnacık siyah incilerin
serpiştirilmiş olduğu bir filenin içinde toplamıştı. Muhtemelen
bir cadıya benzediğini sanıyordu, ama inanın
bana, ilk bakışta bir deliye benziyordu. Bu durum, Yeşil'i
rahatsız ediyor gibi görünmüyordu; hem de hiç. Büyük
annesine hayranlıkla bakıyordu.

- Gerçekten çok hoş, sen de öyle olduğunu düşünmü-
yor musun anneciğim?

- Hmmm öyle mi düşünüyorsun? Dedim, sandalyeme
yığılarak.

Annemin tavrına istediğim kadar üzüleyim, tek bir şey
beni sevindiriyordu: eğer Anastabotte dolaptan eski
"profesyonel" pılı pırtısını çıkardıysa, bu, Yeşil'le iş konu-
şacağı anlamına geliyordu. Muhtemelen kızımın kafa-
sında ne olduğunu öğrenmeye çalışacaktı. Belki de ona
ilk derslerini verecekti.

Sonunda küçük Yeşil'im, sınıfındaki sümüklülerle ilgi-
lenmeyi bırakacak, bana babası hakkında sorular sor-
maktan vazgeçecekti. Ve tüm kalbimle istediğim küçük
iyi cadıya dönüşecekti. Hayal kurmaya hakkımız var ...

Saat dokuza doğru kaçtılar. Annem kızıl kadife ve siyah inciler içinde ... Kızım daha ağır başlı giyinmiş, pamuklu lacivertler içinde ... Saçları o kadar iyi taranmıştı ki, tarakla yapılan çizgilere tohum bile ekleyebilirdi. Mutfağın kapısını kapattım, kahverengi lapanın altını kıstım ve beş parasız ev kadınlarına önereceğim muhteşem yemek kitabı “Sürüngen Böcekleri Usulünce Hazırlama Sanatı”na daldım.

Bu ilk çarşambanın akşamında, Anastabotte'nin evinden döndüğünde, Yeşil çok sinirli görünüyordu. Saçları karmakarışık, yanakları kıpkırmızı, mutfak masasına oturdu. Yanına oturdum ve her zaman yaptığı gibi, gün içinde yaşadığı şeylerle ilgili bir şeyler anlatmasını umut ederek bekledim. Boşuna bekledim, hiçbir şey çıkmadı. Çok uzun dakikalar boyunca, dili çözülmedi. Dümdüz önüne bakıyordu; derin düşüncelere dalmış gibiydi.

- Pekâlâ, küçük Yeşil'im, diyerek başladım söze, sabır dolu bir ses tonu takınarak. Güzel bir gün geçirdin mi?

- Evet, diye cevap verdi Yeşil.

- Anastabotte sana iyi davrandı mı?

İkinci bir "Evet" gelip sessizliği deldi. Daha sonra, hiçbir şey... Ta ki şu sözleri söyleyene kadar hiçbir şey:

- Hiç büyümemeyi ve cadı olmamayı çok isterdim.

Ayyyyy, eğer Anastabotte'nin evindeki ilk dersin sonucu buysa, masrafları en hızlı şekilde kesmek gerekecekti.

- Ama büyük annem seçme şansım yokmuş gibi davranıyor.

Eh, en azından! Anastabotte ona tamamıyla saçma sapan şeyler anlatmamış.

- Anastabotte bana hikâyenizi anlattı. Kusura bakma ama biraz iğrenç buluyorum. Mümkün olsaydı, sadece bir genç kız olarak kalmayı tercih ederdim. Sihirli güçler umurumda değil!

-- Hayır; ne yazık ki mümkün değil bu. Bir cadı olarak doğdun, bir cadıya dönüşmek zorundasın.

Yeşil başımı eğdi ve gözleri yaşla doldu.

- O hâlde, hayatım mahvoldu. Bir sürü saçma ve mide bulandırıcı şey yapmak zorunda kalacağım. Hep diğer kızlardan farklı olacağım. Ve muhtemelen hiç evlenemeyeceğim.

- Eğer gerçekten istediğin buysa, neden evlenmeyesin? Ne kadar istersen o kadar evlen. Çok çabuk farkına varacaksın ki, bir cadının bir kocayla yapabileceği çok da bir şey yok.

- Gördün mü, tam da bunu diyordum! Sana benzetmek zorunda kalacağımı. Of, bu gerçekten adil değil.

Sandalyesini şiddetle iterek masadan kalktı, mutfak kapısına doğru yöneldi ve kapıyı arkasından çarptı.

Normalde, söyledikleri beni incitirdi. Arkasından ayağa kalkar, peşinden koşar ve hak ettiği tokadı atardım. Ama olanlar beni o kadar altüst etmişti ki, sandalyeme çivilenmiş gibi kalakaldım.

Bu arada, hiçbir şeyin farkında olmadan kızını kapıyı çarptığında, masanın ve evyenin kurutma bölümünün üstünde yığılmış olan tabak çanaklar arkasından havaya uçtu. Bir saniye içinde, kâseler, bardaklar ve tabaklar mutfağı bir uçtan diğer uca kat ettiler. Cam ve porselenden oluşan bu küçük filo, sıklaşan saflar hâlinde kapalı kapıya saldırdı ve burada parçalandı.

Bu pis yumurcak, en azından iki yüz Lira değerindeki tabak-çanaklarımı kırmıştı. Tabii, yere dağılan parçaları toplamak zorunda kalmamı hesaba katmazsak. Perişan olup yakınabilirdim. Ama gülüyordum; ellerimi önlüğümle silerek, sevinç hıçkırıkları eşliğinde felaketi hayranlıkla seyrederek, mutfakta keyifle kıkır kıkır gülüyordum.

Fark etmeden, kızım cadılığa ilk adımını atmıştı. İlk adım, ama önemli bir adım. Kâseler ve tabaklar arasında devrimi başlatan, pis karakterinin gücü olmuştu. Bu andan itibaren, mizacı dünyayı allak bullak edebilirdi. Bu olağanüstü bir gücün imzası değilse, cadı yerine bir orman perisi olmaya razıydım. Olabildiğince tatlı bir sesle sevgili kızımı tekrar çağırdım.

– Hey, Yeşil, buraya gel ve bak!

– Ne var yine?

Yeşil, ayaklarını sürte sürte odasından çıktı. Mutfağın kapısını itti; kapı, büyük bir gürültüyle, patlamış porselenlerin parçalarını kazıdı. Karşı karşıya olduğu kıyım karşısında kaşlarını kaldırdı ve iğneli bir ses tonuyla şöyle dedi:

- Aklını mı kaçırdın sen? Her şeyi sen mi kırdın?

Dayanamadım. Anne yüreğim üste çıktı; küçük kızımı yakaladım, kollarıma aldım ve onu var gücümle kendime çektim.

- Hayır, tatlım, bunu sen yaptın! Seni kutluyorum...

- Ben mi? Deli misin sen! Ben hiçbir şeye dokunmadım! Ne dolaplar çeviriyorsun?

Yeşil bağırıyordu, ben bıyık altından gülüyordum; alt kattaki komşular, ellerindeki süpürgeyle, var güçleriyle borulara vuruyorlardı. Eğer gürültüyü sevmiyorlarsa, bu aptalların tek yapması gereken oturdukları daireyi değiştirmekti. Bir an için üzerlerine bir ruh kolonisi salmayı düşündüm, ama o anda yapmam gereken başka şeyler vardı.

- Yeşil, tabak çanakları oynatabildiysen, bu sonunda bir cadıya dönüştüğünü gösterir. Eşyalar üzerinde etkisi olan bir güce sahipsin. Şu andan itibaren, onlar sana itaat edecek. Tek yapman gereken, emretmek.

Yeşil, hoşnut olmayan bir şekilde ayağını yere vurdu.

- Her şey olduğu yerde güzel. Tek yapmaları gereken rahat durmak. Ben onlardan hiçbir şey yapmalarını istemedim.

- Onlardan bir şey istemene gerek yok tatlım. Kendi başlarına anlayabilirler. O kadar öfkeliydin ki, bunu hissetmiş olmalılar. İyi düşün; biraz önce, ruhunun derinliklerinden, belki de çok şiddetli bir şekilde, mutfaktaki her şeyi kırmak istedin...

- Evet...

Yeşil hızlıca bir vicdan muhasebesine girişti.

- Ama bunu sadece düşündüm, bunu emretmedim.

- Hiçbir önemi yok! Yarattığın akımla her şeyi kurdun.

- Kahretsin, dedi Yeşil. Bu eşyalar üzerindeki kirli gücümün bitmesi için ne yapmam gerekiyor?

- Hiçbir şey, balkabağım, sana daha önce de söyledim. Sorunlardan uzak durmak için, güçlerini kullanmayı ve onları sadece canın istediğinde kullanmayı öğrenmen gerekiyor.

Yeşil, belli belirsiz düşünüyor gibiydi.

- İstediyim her şeye sahip olabilecek miyim?

- O kadar çabuk değil! Saçma sapan şeyler istersen, gücün sana karşı döner. Kendine hâkim olmayı öğrenmek lazım. Anastabotte sana, işin içinden nasıl çıkacağını öğretecek.

- Eğlenceden mi bahsediyorsun? dedi Yeşil bana sırtını dönerek. Bir can sıkıntısı daha, o kadar. Cadı ailesinde doğmuş olmak ne büyük talihsizlik! Bu ne adaletsizlik!

Odasına dönerken derin bir iç çekti. Mutfağın pencere-leri hoyratça açıldı. Şiddetli ve soğuk bir rüzgâr odaya girerken, perdeler ellerinden geldiğince takırdıyordu.

- Bütün bu gösteri; yeter! diye bağırdı öfkeyle pencerelere doğru dönerek.

Bir anda rüzgâr yok oldu, pencereleri kapattım; Yeşil kendini odasına kilitledi. Komşular tekrar borulara vurduklar, ben de ruhları nasıl çağırdığımızı hatırlamak için işe koyuldum.

O gece, uzun süre uykumun gelmesini bekledim. Yeşil'i yetiştirmekle geçirdiğim yıllar, yorgun aklımdan bir film şeridi gibi akarken, yatağımda dönüyordum. Cesaret ve karakter sahibi olmak yetmez, her gün yalnız olmak kolay değildir. Kendime rağmen, hayat yolunda veletler tarafından kuşatılmış, kocalarından yardım alarak ilerleyen, tatmin olmuş bakışlara ve ağır yürüyüşlere sahip olan ortalama annelere çoğu zaman özenmiştim. Ben de, bazen bir ailenin varlığına dayanmayı ve onunla günlük hayatın endişe ve zevklerini paylaşabilmeyi isterdim. Ama kader başka türlü olmasını istedi. Neyse ki büyük kızımın yaptığı gelişmeler, şimdi bana zahmetlerimin karşılığını veriyordu. Çabalarım boşa gitmemişti.

Yeşil, bir gün önce olan olayları sabah unutmuş gibi yaptı. Ara sıra öfkeli ve kuşkulu bakışlar atarak, özenle benimle konuşmaktan kaçınıyordu. Sonunda çantası sırtında, gözlerinde rahatlamanın gülümsemesiyle, okula gitti.

Daireden daha yeni çıkmıştı ki, annemi aramak için hemen telefona koştum. Birlikte bu sevinci paylaşabileceğimizi düşünüyordum; çünkü bu, çok sık başımıza gelen bir şey değildir. Ama o, öğrencisinin kat ettiği gelişmelerden benim kadar hoşnut değildi.

- Anastabotte, diye bağırdım ona gururla. Yeşil sonunda bir cadıya dönüştü!

- Şimdiden mi? diye söylendi. Daha çok genç... Pratik yapmaya başlamadan önce birkaç ay bekleyebilirdik, belki de birkaç yıl...

- Yeşil aptal değil, diye altını çizdim. Becerikli ve genel olarak yaşının ilerisinde bir çocuk.

- Dikkat et ki biraz fazla ilerisinde olmasın, diye cevap verdi annem, tehditkâr bir ses tonuyla.

Omuz silktim. Beni yetiştirdiği için annem kendini büyük ihtimalle evrensel bir uzman zannediyordu. Nasıl bir kendini beğenmişlik bu! Ve ne kadar can sıkıcı bir karakter; bayağı, kötümser, huysuz... Tam bir neşe kaçıracı...

- Ne düşünürsen düşün, torununla ilgilenmen gerekiyor, dedim. Gelecek çarşambadan itibaren, ona alıştırmalar vereceksin. Onu eğitmenin zamanı geldi de geçiyor.

- Evet, evet, diye homurdandı annem. Ne yapabileceğimize bakacağız... Ona soracağım, mutlaka fikirleri olacaktır.

- Yeşil? Fikirler mi?

- Kızın düşündüğün kadar aptal değil, dedi Anastabotte. Ona biraz güven, ayrıca bana da biraz güven. Her şey iyi olacak, göreceksin.

-En azından memnunmuş gibi davranabilirsin. Kırk yılda bir sabah keyifliyim...

- Bunun üzerine, Anastabotte tekrar tanrıyı, doğayı ve sinir bozucu diğer lakırdıları yardıma çağırmaya başladı. Noktayı koymak için, telefonu bir kez daha suratına kapattım. Onunla bu konuda konuşmam gerekiyordu.

- Biraz sabır, unutulmayacak bazı heyecanları yaşamamı engelleyebilirdi. Ama her şeyi öngöremeyiz. Annem ve kızımın, hayatımı darmadağın etmek üzere ittifak kurmaları için birkaç gün yetti. Şikâyet ettiğim söylenemez. Ama bu konuyu tekrar düşündüğümde, sinirleniyorum. Çünkü ikisi beni oyuna getirdi. Oysaki kızımın mutluluğu ve annemin desteğinden başka bir şey istemiyordum.

II

ANASTABOTTE'NİN BU KONUDAKİ DÜŞÜNCELERİ (BİR BÜYÜKANNENİN SESİ)

1

Kızım Ursule'nin birçok vasfı var. Örneğin, cesur ve iradelidir. Ama büyük de bir kusuru var: Korkunç bir karaktere sahip. Daha çok küçük yaşlarda, tam bir keçiydi, inatçı ve yalnızlığı seven bir ateş topu... Bana sakın cadı olduğu için böyle olduğunu söylemeyin. Cadılar da diğerleri gibidir; aralarında neşeli mizaçlı olanları da vardır, huysuz olanlar da. Kızım huysuz olanların arasında yer alır. Onu çok seviyorum ama durum bu.

Benim de zor bir karakterim var ama bunun için geçerli nedenler sayabilirim. Hayatım kolay olmadı. Savaşı yaşadım, kocamı kaybettim ve Ursule'yi yetiştirmek için çok çalıştım. Hayatta kalabilmek ve kızımı korumak için kendimi korumayı öğrenmem gerekti. Ama çabalarının büyük mutluluklarla ödüllendirildiğini kabul etmeliyim. Bunların arasında, varlığımın en büyük

mutluluklarından biri olarak sayabileceğim torunum Yeşil'in doğumu da var.

Yeşil, Ursule'nin fikirlerinden biri! Ona Lucie, Marine ya da Laura adını verebilirdi. Ama hayır, muzipçe bir şey yapması gerekiyordu. Önce Germain adında iyi bir adam olan babasını terk etti. Daha doğrusu Gilbert'ti... Tabii eğer Gérard değilse, bilemiyorum. Ne olursa olsun hoş bir tipti; onunla çok iyi anlaşıyordum. Daha sonra bu yumurcağa olmayacak bir isim verdi. Neyse ki, Yeşil o kadar olağanüstü küçük bir kız ki bu ismi sempatik bir isme dönüştürmeyi başardı. Çünkü böyle bir isim, hayata atılmak için pek de hoş geldin hediyesi sayılmaz, ben de bununla ilgili bir şeyler biliyorum. Hâlâ bugün, annemin beni gülünç bir duruma düşüren saçma bir isim yerine, bana Germaine ya da Simone ismini koymamış olmasına üzülüyorum. Anastabotte, biraz düşünün! Sizin için bestelediği şarkıyı pencerenizin altında söyleyen âşık bir adam hayal edin. Anastabotte ismiyle kafiyeye oluşturabilecek ne bulabilir ki? Bot? Kot? Ne yaparsa yapsın sonuç gülünç olacak. İşte bu yüzden hiçbir genç adam pencereimin altında şarkı söylemedi. Çok üzgünüm. Ama ismini değiştirmeyeceğim. Sabah serenatlarının yapıldığı yaşı geçtim.

Küçük Yeşil'i hep çok sevdim; nazik, kibar, hoş ve sakin bir çocuk oldu. Annesinin onu sevmediğini söylemiyorum. Gerçek şu ki Ursule kızını çok seviyor. Ama hiç sabrı yok. Yeşil'i büyük bir cadıya dönüştürmeyi kafasına takmış. Henüz yumurcak küçücük bir bebekken,

beşiğinin üstüne eğilip cadılık işaretlerinin kendini göstermesini beklerdi. Yıllar geçtikçe, işler daha da kötüleşti. Bizim yanımızda uslu uslu oyun oynayan kızını izlerdi ve dehşete kapılmış bir yüz ifadesiyle bana bakardı:

– Anneciğim, Yeşil'in son derece sıradan bir çocuk olduğunu düşünmüyor musun?

– Kızın hakkında böyle bir şey söylemeye nasıl cesaret edersin? Baksana, ne kadar uyanık! Baksana nasıl güzel oyun oynuyor!

Ursule kafasını bezgin bezgin sallıyordu:

– Oynaması umurumda değil. Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun. Yeşil'in mutlaka iyi bir cadıya dönüşmesi gerekiyor ve bu yolda hiç ilerleme kaydetmiyor.

– Gerekıyor, gerekıyor... Hiçbir şey gerekmiyor zavallı kızım. Yeşil ne isterse onu yapacak ve...

Tartışmanın bu noktasında, genelde, birbirimize girerdik.

Bu kargaşa on yıl sürdü. Ursule gittikçe daha sınırlı birine dönüştü. Bu arada da Yeşil büyüdü. Olması gereken oldu; annesine sorular sormaya ve onunla aynı fikirde olmadığında sesini yükseltmeye başladı.

Artık, Ursule'yi ne zaman telefonla arasam, onun kızıyla ilgili şikâyetlerini dinlemek ve susmak zorunda kalıyordum. Sesimi duyduğunda, telefonu suratıma kapatmayı hayal ettiğini söyleyebilirsiniz.

Bir gün onun yakınmalarından bıktım. Sesimi yükselttim ve ona kızıyla ilgilenmeyi önerdim. Beni şaşırtan

bir şey oldu; kabul etti. Cadılık alanında, kendimi kanıtlamış biriyim. İşte böylece, bir sabah, çarşamba günlerini benimle geçirecek olan küçük Yeşilimi almak için kapılarını çaldım.

Duruma uygun olarak giyinmiştim. En iyi arkadaşım olan Arsène Hanım'dan öneriler almıştım. Uzun süre kararsız kaldıktan sonra, gardırobumdan, kırmızı kadife bir takım ve kertenkele derisi bir kemer seçmiştik. Tozunu silkelemiş ve büyük bir heyecanla giymiştim. Gervais'yle, Ursule'nin babasıyla, evlendiğim gün giydiğim elbiseydi bu. Büyük bir nostalji ve hayranlıkla ona bakarken, Arsène Hanım kibarca şunu söyledi:

- Ah Anastabotte Hanım, kocanızı gerçekten sevdiğinizi söyleyebiliriz!

O kadar çok anı var ki... Gözlerim yaşla doldu ve kendime gelebilmek için biraz oturdum. Üzüntümü saklayabilecek yaşta değilim artık.

- Ah evet Arsène Hanım, ikimiz o kadar iyi anlaşıyorduk ki...

- Bu kadar genç ölmesi ve sizi küçük kızınızla yalnız bırakması ne büyük talihsizlik!

- Ama onu tanımış ve sevmiş olmak benim için ne büyük bir şans, dedim.

Bu sözleri söylerken, tekrar sakinleştim. Ne büyük bir mutluluktan sevdiğim adamla evlenmiş olmak! Bu elbisenin bana hatırlattığı işte buydu.

Geçen tüm bu yıllardan sonra bana çok dar gelmesinden şüpheleniyordum. Hiç de değil. Üstümden kaydı

ve sanki bir gün önce onu giymişim gibi üstüme oturdu. Bana öyle geldi ki, bu elbise de bana kavuşmaktan memnundu. Onu onurlandırmak için, bolca makyaj yaptım ve torunumu almaya gittim.

Yeşil bana dairenin kapısını açtı. Üstünü giymişti, saçları yapılmıştı. Parlak yüzü ilkbaharın büyüleyici tazeliğini hatırlatıyordu. Ursule ise daha çok kışın sertliğini hatırlatıyordu. Görünüşe bakılırsa onu yataktan kaldırmıştım. Diken diken saçlarıyla, eski sabahlığına sarılmış hâlde, yüzündeki çizgiler yorgunluktan çekilmiş, çok somurtkan bir yüz ifadesiyle duruyordu. Gerçekten de hiçbir zaman uyandırılmayı sevmemiştir. Ona bir bardak kahve verirken, beni yukarıdan aşağıya süzdü. Yüzüne korku dolu bir ifadenin yerleştiğini fark ettim. Elbise mi sevmemişti, bu çok açıktı. Giysiler söz konusu olduğunda, Ursule ve ben hiç aynı zevke sahip olmadık. Onu ikna etmek için, kırmızı elbisemin ardındaki duygu yüklü hikâyeyi anlatabilirdim. Ama zaman, sırları paylaşmanın zamanı değildi. Kahvemi bitirir bitirmez çıktık; ben görkemli yürüyüşümle, Yeşil de arkamdan sallanarak.

Ursule arkamızdan belli belirsiz bir şekilde "iyi günler" diyerek homurdanırken, kapıyı kapattım. İki tarafa çalışan bir ajan gibi hissediyordum kendimi. Çünkü zavallı Yeşil'i zorunlu cadılık dersleriyle cezalandırmayı

planlamıyordum. Bu zavallı yumurcak benden hiçbir şey istememişti. Annesinin ondan ne beklediğini bilmesi için ona sadece mesleğin genel hatlarını açıklamayı düşünüyordum. Daha sonra, neyi tercih edeceğini görmemiz için zamanımız olacaktı; ona bildiklerimi öğretecek miydim yoksa onu gezmeye ya da sinemaya mı götürecektim?

Özetlersek, onunla birlikte sadece biraz iyi vakit geçirmeyi umuyordum. Bilmeniz gerekir ki her zaman bu kadar iyiliksever biri olmadım. Gençliğimde, kendi kızımı geceler boyunca çalıştırdım. Ama insan yaşı ilerledikçe yumuşuyor. Hem Yeşil hem de kendim için, sadece tatlı bir hayat ve kafa rahatlığı istiyordum.

Yolu yürüyerek kat ettik. Sakin bir sokakta bulunan iki katlı küçücük bir evde yaşıyorum. Koridorun sonundaki mutfak, önünde armut ağaçlarının olduğu duvarlar tarafından çevrılmış olan küçücük bir bahçeye bakıyor. Kış başlarken onları özenle buduyorum. İlkbahar geri geldiğinde, köpüklü beyaz çiçeklerle kaplanıyorlar. Yazın sonunda, büyük, sert ve tatlı armutlar veriyorlar; onları alıp tadına bakmak için soyuyorum.

Neredeyse varmıştık ki Yeşil irkildi ve adımlarını yavaşlattı.

- Kahretsin, dedi, sınıfımdaki erkekler. Burada ne işleri var?

Spor ayakkabılı ve deri ceketli iki çocuk önümüzde ilerliyordu.

- Merhaba hanımefendi, dedi büyük olan kibarca gülmüseyerek, merhaba Yeşil.

– Merhaba Soufi, diye cevap verdi Yeşil başını eğerek.
Merhaba Vincent.

– Futbol oynamaya gidiyoruz, diye haber verdi Soufi, oysa ona hiçbir şey sormamıştık.

Yeşil tek bir kelime bile sarf etmediği için onun yerine cevap vermeye karar verdim.

– Biz de evime gidiyoruz. Çarşamba gününü birlikte geçireceğiz.

– Büyükannen evinize yakın oturduğu için şanslısın, dedi Soufi Yeşil'e. Ben büyükannemi sadece uzun tatillerde görebiliyorum.

– Hangi ülkedensin, diye sordum meraklı meraklı.

– Bretagne'dan. Büyükannem ve büyükbabam Plouermel'de oturuyor, bu yüzden onları çok sık göremiyorum.

Bazı insanların, gençlerin kibarlıkta kusur ettiklerinden yakınmalarını düşündüğümde...! Soufi kibar olmakla kalmıyordu. Aynı zamanda içinden geldiği gibi davranıyordu. Hayran kaldım.

– Evinin yakınlarında bir büyük anne istersen oğlum, ben buradayım. Kırtasiye ve çamaşırhanenin arasındaki küçük evde oturuyorum. Öğleden sonra gelip kapımı çalman yeterli. Seni ikinci kahvaltısına bekleriz. Krep yeriz, değil mi Yeşil?

– Mmm, diye cevap verdi Yeşil, sanki ceketinin içine saklanmak ister çenesini indirerek.

– Arkadaşımı da yanında getir, diye ekledim.

– Teşekkür ederim hanımefendi, diye fısıldadı arkadaş utancından kasılarak.

- Birazdan görüşürüz, dedi Soufi neşeyle.

Yumurcaklar yollarına devam ettiler, ben de anahtarlarımı çıkarmak için çantamı karıştırdım. Anahtarlarımı bulabilmek için, farklı nesnelere oluşan bir yığını karıştırmakla meşguldüm ki, Yeşil ile arama sıradan olmayan bir sessizlik çöktüğünü fark ettim. Çocuklarla karşılaştığımızdan beri, Yeşil ağzını açmamıştı.

- Ne oluyor Yeşil? Pot mu kırdım?

- Pek değil. Ama onları eve davet etmen bence garipti. Ne Soufi'yle ne de Vincent'la ne konuşacağımı bilmiyorum ...

- Endişelenme, Soufi kendi başına sohbeti yürütebilecek birine benziyor. Hem günün sonunda yaşıtın birilerini görmekten memnun olacaksın. Yaşlı bir kadınla sohbet etmekten bunalacaksın.

- Büyükanneçim, dedi Yeşil yaşlı elimi elinin içinde sıkarak, seninleyken canım hiç sıkılmıyor. Ama bilmen gerekir ki, okulda bile, oğlanlar bir taraftadır, kızlar diğer tarafta. Sadece "dansa davet" oynadığımızda bir araya geliriz. Sınıfımdaki kızlar oğlanları asla evlerine davet etmezler. Onlar hakkında konuşurlar, o kadar.

- Ben de sadece erkeklerle ilgileniyorsun sanmıştım! Görüyorum ki annen gene abartmış.

Kendisinden özür diledim. Aslında gayet memnundum. İlk bakışta Soufi'nin iyi bir delikanlı olduğunu anlamıştım. Hem ben de yeni arkadaşlar edinmeyi seviyorum.

-Tatlım, biliyorsun ki annen benden, sana bazı şeyleri açıklamamı istedi...

Armut ağaçlarının hafif gölgesi altında, küçük bahçemde bulunan yeşil bankın üstünde yan yana oturuyorduk. Yeşil başını bezgin bezgin salladı.

- Evet, ben ister kabul edeyim ister etmeyeyim, beni büyük bir cadıya dönüştürme fikrini kafasına koyduğunu biliyorum. Anlamadığım, neden kendi cadılığıyla yetinmediği? Böylece, beni rahat bırakır.

- Zavallım, korkarım ki seçme şansın yok. Bir cadı olarak doğdun ve bir gün kendini güçlerle donatılmış hâlde bulacaksın. Buna ayak uydurman gerekecek.

Yeşil gittikçe daha kaygılı bir ifade takındı.

- Anlıyor musun büyükanne, beni en çok sınırlendiren, seçme şansımın olmayışı. Yapmak istemediğimiz şeyleri yapmak zorunda olmamız hiç de adil değil. Ben olduğum gibi çok iyiyim. Değişmek istemiyorum. Anneme benzemek istemiyorum. Kendini bu kadar çok beğendiğine göre, kendisi kendisine benzesin.

- Annenle bu kadar dalga geçme. Ne düşünürsen düşün, biraz da olsa ona benziyorsun. Doğumunda yeteneklerini sana verdi. Seni terk etmiş olsa ya da seninle hiç ilgilenmemiş olsa bile, yine de bir cadıya dnşrdn. Bu böyle. Doğal olan bu.

- Ben doğaya karşıyım, dedi Yeşil. Eliini dizinin üstüne koydum.

- O zaman mücadele baştan kaybedildi, diye ekledim. Bu tarz küçük kavgaları doğa her zaman kazanır.

- Umurumda değil, ben gene de mücadele edeceğim. Bu inat keçi kesinlikle annesine benziyordu. Sınırlı yüzüne, ayakkabılarına dikilmiş gözlerine, dizlerinin üzerine koyduğu yumruklarına hayranlıkla baktığımda, kendimi otuz yıl öncesinde buldum. Ursule'nin isyanlarını ve inatlılığını tekrar görüyordum.

- Konuya bir de şu açıdan bakalım, dedim kendisine. Cadılık dediğimizde senin canını gerçekten sıkan nedir? Annene benzemek zorunda olmak mı?

Olaylara bir de buradan bakmak Yeşil'e uyuyordu sanırım nk gülerek gözlerini bana doğru kaldırdı.

- Evet, sivri bir burun, kedi gözleri, glnn araç geerer ve can sıkıcı gler istemiyorum. Sadece kendim olmak istiyorum.

- Sana garanti ederim ki, kendi tarzı olan küçük bir cadıya dnşebileceğin. Kimse kılık değiştirmeni istemiyor. Hiçbir şey seni kendini beğenmiş bir cadıya benzemene ya da güçlerini kullanmaya zorlamıyor. Ama yine

de bütün bunlardan haberdar olmalısın. Daha sonra, istediğin gibi davranırsın.

Bu kez torunum yatışmış görünüyordu. İç çekti ve omuzlarının indiğini fark ettim.

- Emin misin büyük anne?

- Tabii ki tatlım.

- O zaman bana hemen her şeyi anlat böylece daha sonra eğlenebiliriz.

- Hadi. Seni atölyeme götüreceğim.

Mahzene inen küçük merdiveni kullanarak, atölyemi taşıdığım alt kata indik. Bir süredir buraya girmemiştim. Ağır demir kapının ayağında çılgın otlar türemişti. Anahtar, paslanmış kilidin içinde gıcırdadı. Huzurlu bir karanlığa doğru kapı aralandı. Atölyeden, tozun, papatya ve mantarların birbirine karıştığı yumuşak bir koku çıkıyordu.

Birkaç senedir, mahzenime gittikçe daha az kapıyorum. Artık çalışmaya ihtiyacım yok. Aldığım emekli maaşı yaşamama yetiyor ve tekrar büyü yapmam için birilerinin gerçekten bana yalvarması gerekiyor.

- Buraya en son Arsène Hanım'a yardım etmek için geldim, dedim yüksek sesle. Zavallı kadın hiç durmadan kocasıyla kavga ediyordu ve hayatın küçük mutlulukları artık onu hiç ilgilendirmiyordu. Yüzü korkunç bir hâl almıştı ve gittikçe daha da yorucu bir insan oluyordu.

- Arsène Hanım'a ne yaptın? diye sordu Yeşil; sesi endişeliydi.

- Birçok şey. Derisi ve saçları için krem ve losyonlar, sindirim için bir ilaç, moralini düzeltmek için başka bir ilaç, dikkatini dağıtacak dergilere abonelikler...

- Bütün bunların içinde bir gram cadılık bile yok, diye karşı çıktı Yeşil. Bunlar, herhangi bir eczacının ya da kitapçının yapabilecekleri şeyler!

- Hey, seni gidi küçük cahil! Ben dünyadaki tüm eczacılardan ve tüm kitapçılardan bin defa daha gizemli

ve bin defa daha etkiliyim. İlk önce evine, onu güldürecek büyüler yaptım. Öyle ki, hayatı birkaç hafta boyunca beklenmeyen neşeli sürprizler dizisiyle doldu. Brezilya müziğiyle uyanma, pencerelerinin altında rengârenk kuşların uçması, kapısının önünde bekleyen hayranları, diyet menüleri hazırlayan buzdolabı ve böyle şeyler ... Bu üç haftalık rejimden sonra, inan bana, artık aynı kişi değildi. On beş yıl gençleşmişti ve bir Afrika dansları sınıfına yazılmıştı.

- Bu mu cadılık? Ben sadece komşuların köpeğini zehirlemeye yaradığını sanıyordum.

- Gördüğün gibi bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun! Konuyla ilgili yanlış fikirlere sahip olduğunu biliyordum.

- O kadar da değil. Annem bütün zamanını komşuların canını sıkmak için karışımlar hazırlamakla geçiriyor.

- Senin görmeni istediği şeyler bunlar. Başka şeyler yapmadığını nereden biliyorsun, hı? Diğer yandan, anene çok saygı duymama rağmen, yaptığı işlerin ne ilgi çekici ne de çeşitli olduğunu söylemeliyim. Birkaç aydır çok da formda olduğu söylenemez. Bazen Arsène Hanım'da işe yarayan tedaviyi ona da uygulamalıyım diye düşünüyorum.

Mahzene inen merdivenin taş basamaklarını bir bir indik. Alacakaranlık ışığında, etrafımızda, rafların altında uzanan masalar şekilleniyordu. Odanın merkezinde, yanan küçük ateşin üstünde, deney kaplarının hüküm sürüyordu.

- Işığı yakar mısınız? Düşme telefonun yanında, içeri girdiğinde sağında kalıyor.

Ampul biraz cızırdadı ama gene de dayandı. Etrafıma, durumdan memnun bir bakış attım. İnce yapışkan bir toz tabakası dışında, atölyem gayet iyi görünüyordu. Arkasından rezil bir karışıklık bırakan cadılardan değilim, çalışma alanıma her zaman iyi bakmışımdır.

- Baksana, her şey ne kadar da temiz, dedim Yeşil'e. Annene her zaman, atölyesinin bir sekreterin masası kadar temiz olması gerektiğini tekrar ederdim.

- diye cevap verdi Yeşil.

Ona doğru döndüm ve yuvalarından fırlamış gözlerle benim emektar atölyeme baktığını fark ettim.

- BUNLAR da nedir? diye sordu suçlayıcı bir tonda, parmağını duvara doğrultarak.

- İmm, bunlar yarasalar. Onları ikiye ayırıp, muhafaza edebilmek için kurutuyoruz. Karınları deşilmiş bu hayvancıklar ne kadar da sevimli, öyle değil mi? Cüceler için özel olarak dikilmiş küçük paltolar adeta.

- Ya şunlar, orada, rafın üstündeki kavanozların içinde duran?

- Hmmm, onlar formaldehit* içinde saklanan adanotları.

- Ama bunlar mide bulandırıcı, kök salmış küçük korkunç insanlara benziyorlar.

Sıkıntılı bir şekilde öksürdüm.

- Adanotları aslında biraz öyleler. Yarı bitki, yarı

* Çürümeyi ve bozulmayı engellemek amacıyla kavruların dantılarına pompalanan kimyasal sıvı.

başka bir şey. Zaten onları topraktan çıkardığında çığlık atıyorlar. Komik değil mi? diye ekledim kısık bir sesle.

- İğrenç, dedi Yeşil. Bana daha fazlasını anlatma, kusmak istiyorum.

Adamotları üzerine daha fazla konuşmaya niyetim yoktu. Yorucu bir konudur bu. Doğal adamotları, idam edilenlerin asıldığı darağaçlarının dibinde yetişirler. Alışık olmayan biri için, bu konunun insanı çileden çıkarabileceğini biliyorum. Ama olayı büyütmenin bir anlamı da yok; artık kültür adamotlarını Hollanda'daki seralarda bulmak mümkün; sentetik olanları bile...

Ama torunum, akla uygun kanıtları dinleme havasında değildi pek. Susmamın daha iyi olacağını anladım. Kendimi gittikçe daha acınası hissediyordum. Bu atölye ziyaretinin iyi bir fikir olup olmadığını sorgulamaya başlamıştım.

Yeşil'in bakışları böcek kavanozlarından yılan kavanozlarına doğru gezindi. Bazen, birkaç saniye boyunca, duvarda asılı olan, deforme olmuş vücutları gösteren şemaların üzerinde duruyordu. Bakışları, kurutulmuş ayı pençesi ve boy sırasına göre asılmış kuş ayaklarına çarpıyordu. Neyse ki hayvan yetiştirmeyi bırakmıştım! Akrepler, sıçanlar ve geyikdilleriyle dolu uçuldayan kafesleri gördüğünde yüzünün takınacağı ifadeyi hayal edebiliyordum.

Bitki tozları, kemik tozları, mineral tozları ve organ tozlarının bulunduğu kutuların arasından, bir çay kutusu

gözüme ilişti. Bir elimle kutuyu aldım, diğer elimle de içinde su kaynatmak için tüplerden birini kaptım.

– Küçük bir fincan çay ister misin tatlım? diye öneride bulundum ona. Darjeeling* mesela?

– Asla, diye haykırdı Yeşil.

Birdenbire kendini taburenin üstüne bıraktı, sanki bacakları bir anda onu taşıyamayacak kadar güçsüzleşmişti. Zavallı kız, sınırları boşalmak üzereydi.

– Ama büyük anne, bu kadar mide bulandırıcı bir yerde nasıl çalışabilirsin? O kadar nazik bir insansın ki...

Torunumun bana “o kadar nazik bir insan” olduğunu söylemesine baylıyorum. Öldüğümde, doğrucuların ortasında oturan tanrıyla karşılaşmak üzere gökyüzüne çıktığımda, günahlarının ağırlığını ölçmek için ruhumu tartaklarında, onlara Yeşil için hep “o kadar nazik” olduğumu hatırlatacağım. Eminim ki beni daha ılımlı bir yaklaşımla yargılayacaklar. Cennette bir saraydan yararlanmayı ümit etmiyorum. Ama kendimi, cennet bahçesinin girişinde bulunan mütevazı bir kulübede, püfür püfür esintilerin arasında yaşarken hayal edebiliyorum.

– Benim koca bebeğim, diye gülümsedim anlamamış gibi davranarak, burada seni bu kadar şaşırtan ne var bilmiyorum.

– Nasıl görmüyorsun? Baksana! Dünyada en tiksindirici ve hastalıklı ne varsa hepsini buraya bilerek toplamışsın sanki. Bunlarla ne yapabilirsin ki?

* Hindistan'ın Darjeeling kentinde yetişen kaliteli siyah çay

- Akıl almaz bir yığın numara, inan bana.

- Peki bunların hangisi insanlar için iyi, güzel, mutluluk verici olacak?

Zavallı yumurcak! Kuşkusuz çok gençti. Ona, her şeyin görüldüğü kadar basit olmadığını göstermem gerekiyordu. Ve gölgenin ışığı doğurabileceğini ...

- Oturduğun taburenin üstünde beş dakika rahat dur. Kurutulmuş ve kavanozlarda saklanmış korkunç şeylerle iyi bir cadı neler yapabilir, sana göstereceğim. Sadece ondan sonra beni yargılayabilirsin.

Çekici, basit ve göz alıcı olmak istiyordum. Mavi gölge numarasını seçtim.

Tümüyle dürüst olmak gerekirse, operasyonların detaylarını tam olarak hatırlamıyordum. Hafıza, yaşla birlikte sallanmaya başlar ve ben de antrenmansızdım. Birkaç dakika eski defterlerimden birine dalmam gerekti. Kariyerimin başından itibaren, tarif ve deneylerimi, kocaman ve sağlam defterlere not etmeyi alışkanlık hâline getirdim. Bugün bildiğim her şey onların içindedir. Eşsiz bir hazine değerinde olduğunu söyleyebiliriz. Ursule sık sık bu defterleri ona hediye etmemi istedi. Hep reddettim.

Kızınız için yapmadığınızı, torununuz için yapmaya hazır olursunuz. Yeşil'in doğumu, bencilliğimi altüst etmişti. Bu yüzden defterleri ona devretmeye karar verdim. Vasiyetime şu maddeyi yazdım: "Yeşil için; Anastabotte'nin Taktikleri adlı beş büyük defter; onlara iyi bakması ve hatıramı onurlandırması için ..."

Parşömen kâğıdı parmaklarımın altında gıcırıyordu. Geceye entrika kokusu hakimdi. Eski hareketleri tekrar yapmak ne büyük bir zevk. İkinci defterin içinde,

tarifimi buldum. Tam da hatırladığım gibi, mavi gölge için adamotu, geyikdili, çeşit çeşit salyalar ve nazik ruhları rahatsız etmemek için detaylarını vermeyeceğim türlü sıvılar gibi kötü nitelikli çok sayıda malzemeye ihtiyacım vardı. Hem nostalji hem de heyecanla, raflardan gereken bitkisel, hayvansal ve mineral malzemeleri kaparak mırıldanıyordum. Biraz kıl, biraz boynuz, biraz özsu... Kestim, rendeledim, ezdim.

Pişirdim, kaynattım, kızarttım. Karıştırdım, ayırdım, damıttım. Cadılık mutfağı girişimimi başarıya ulaştırdım. Kırmızı, saçı başı dağılmış, elleri kahverengi zift ile kaplanmış hâlîmle muhtemelen cin çarpmış birine benziyordum.

- Oh Yeşil, neredeyse bitirdim.

Sanki sandalyenin üstüne bırakılmış bir eşya gibi, kuşkuyla bulanmış bir şaşkınlıkla Yeşil beni izliyordu.

- NEYİ bitirdin?

Zavallı kız! Ben eski tutkuma kapılıp gitmişken, ona mavi gölgeyi sunmayı unutmuştum.

- Bir çeşit uzaktan kumandalı rüya yaratacağım, onu birine yollayacağız. Rüya bu kişiye ulaştığında; mavi gölge onu birkaç saniye için renkli bir girdabın içinde yok edecek. İşlem hem hoş hem de sevimli. Ve hiçbir tehlike arz etmiyor. Onu kime yollamamı istersin?

- İmm, bilmiyorum.

- Acele et! Hazır!

- O hâlde, Soufi'ye...

Lavanta renginde çok güzel, yoğun bir duman şişenin içinde yükselmeye başladı. Hem akışkan hem de düzenli, bir canlı kadar zarif bir edayla, şişenin uzun ağzından kaydı. Onu çıkışta bekliyordum. Onu, geniş el hareketleriyle, Soufi'nin adının içinde geçtiği bir büyüü tekdüze bir şekilde mırıldanarak yönlendirdim.

Mavi gölge, odanın içinde, yanardağlardan çıkan adi duman gibi dağılmak yerine, tek parça hâlinde kaldı; pırıldayan, yüz farklı tonu barındıran, bilinci olan bir eşarp gibi... Atölyeyi terk etmeden önce bir süre, sanki önünde hiçbir engel yokmuş gibi duvarları aşarak, önümüzde dans etti. Ellerimi önlüğüme sildim, gözlerimin önünde sallanan saçları arkaya topladım ve Yeşil'e özensizce sordum:

- Ya şimdi?

- Hayatımda hiç bu kadar büyüü bir şey görmedim, diye itiraf etti.

- Anlıyor musun şimdi? Mide bulandırıcı ve hastalıklı bulduğun bütün bu şeylerle harikalar yaratıyoruz.

- Bilmiyorum, diye cevap verdi Yeşil. Aziz Thomas* gibi ben de sadece gördüğüme inanırım. Soufi'yi tekrar görene kadar bekleyeceğim.

- Seni gidi etekli Aziz Thomas, sadece şunu hatırla, hayaller yaratmak elinin altında. Tabii bundan yararlanmak istersen...

* Hz. İsa'nın on iki havarisinden biridir. "Şüpheci Thomas" olarak da bilinir. Hz. İsa'nın yaralarına dokunana kadar dirilmediğine inanmayacağını söylemiştir. 21 Aralık Aziz Thomas günüdür.

- Hâlâ bana ders vermeye çalışıyorsun, değil mi?

Bu ukala kız ilk numarayla ikna edilemeyecek gibi görünüyordu. Şişeyi temizledim, kavanozlarla araç gereçleri yerlerine kaldırdım ve önlüğümü çıkardım. Daha sonra asil bir edayla kapıya doğru yürümeye başladım.

- Hadi canım, benimle gel. Hayranlık uyandıran gösteriler bugünlük bu kadar. Öğle yemeğini hazırlama vakti geldi.

Gün ışığına geri çıktık, farklı şeylerden konuşarak yemek hazırladık, karşılıklı yemek yedik. Daha sonra Yeşil'e tavan arasında oyun oynamasını önerdim. Dolapları karıştırıp eski fotoğraflar, eski püskü giysiler ve bir ömür boyunca tavan arasında dağınık bir şekilde birikmiş olan bütün bu merak uyandıran nesneleri arayarak saatlerini geçirebilir.

Ben ise salonda, dizlerimin üstünde açık bir kitapla, eski deri koltuğuma rahatça yerleştim. Zil çaldığında huzurlu bir şekilde kestiriyordum. İrkildim. Duvar saatine baktım. Dört buçuk, ikinci kahvaltısı zamanı; o sabah sokaktayken eve davet ettiğim çocuk olmalıydı kuşkusuz. Soufi. Onu neredeyse unutmuştum.

Zilin sesiyle birlikte, merdivenlerde kısa bir yürüyüş duyuldu ve sonra, sessizlik. Yeşil muhtemelen kapıya doğru koşturmuş ve arkadaşına kapıyı benim açmam için, merdivenlerin ortasında durmuştu.

- Gelmen beni mutlu etti, dedim kapının eşiğinde kollarını sallayarak, yüzünde bir gülümsemeyle duran genç adama. Arkadaşın seninle gelmedi mi?

- Vincent çok çekingendir, diye cevap verdi Soufi. Zaten annesi tanımadığı kişilerin evine davet edilmesinden hoşlanmıyor. Nasılsın Yeşil?

Torunum sonunda merdivenlerden aşağı inmeye karar vermişti ve rahat bir ifadeyle başını sallayarak kordorda ilerliyordu. Çocukları mutfağa götürdüm, masaya oturttum ve buzdolabından bir büyük kâse krep hamuru çıkardım. Soufi'nin yanında oturan Yeşil, onun tırnaklarına hayranlıkla bakıyordu. Aslında, ikimiz de, Soufi'nin biraz önce başına gelen olağanüstü maceradan bahsetmesini sabırsızlıkla bekliyorduk; hani mavi bir hortum...

- Eeee, futbolda çok eğlendiniz mi? diye sordu Yeşil sonunda, rahat bir ses tonuyla...

- Evet, evet... diye cevap verdi Soufi. Antrenman harikaydı. Ama...

Çocuğun allak bullak olduğu çok açıktı. Kaşlarını çatıyordu ve kalbini sıkıştıran şeyi anlatmakla anlatmamak arasında kararsız kalıyordu. Sonunda, başladı:

- İnanmayacaksınız ama biraz önce başıma inanılmaz bir şey geldi.

- Öyle mi? dedi Yeşil titreyen bir sesle; bu arada ben, bir parça tereyağının tavada yanmaya başladığım fark etmemiştim.

- Anlat bize oğlum, dedim cana yakın bir sesle, tava-yı alev almadan önce ocağın üstünden kaldırarak...

- Delirdiğimi düşünmenizi istemiyorum...

- Burada sana hiçbir şey olmaz, dedi Yeşil. Kaçıklara alıştık. Biz de...

- Yedek kulübesinde oturmuş arkadaşlar arasında yapılan maçı izliyordum ki, bir anda, bir çeşit mavi dumanın dönmeye başladığım fark ettim. Sanki beni arıyormuşçasına, direk üzerime doğru geldi. Neredeyse düşünebildiğini söyleyebilirdiniz. Kalkıp kaçmak istedim ama kırıdayamadım. Üzerime geldiğinde beni sardı. İçeride ılık, güzel kokan ve renkli bir yumuşaklık hâkimdi. Bir rüyanın içindeymişçesine, içinde yüzüyordum. Sonra, birdenbire, hepsi yok oldu. Ve kendimi sahanın diğer

ucunda, yerde popomun üzerinde otururken, Kevin' ın meraklı bakışları altında buldum.

- Bu da neyin nesi? dedi Kevin. Biraz önce oradaydın, şimdi buradasın. Işıktan hızlı mı hareket ediyorsun sen?

- Diğerleri maçla o kadar meşguldüler ki, başıma gelenleri fark etmediler. Kevin ise, gördüklerine inanamıyordu. Sanki ona bir eşek şakası yapmışım gibi başını salladı.

- Sen, küçük bir şakacısın, öyle değil mi? diye homurdandı sırtımın altına güçlü bir tekme savurarak. Oturduğun yere dön, seni gidi muzip seni.

Bütün hikâye iki dakikadan fazla sürmedi ama sanki bir ışınlanma yaşamıştım. Sanki uzaylılar tarafından kaçırılmıştım. Soufi hikâyesini anlatırken, ne Yeşil ne de ben bir kelime dahi söylemedik. Yeşil, arkadaşına büyük bir sevgiyle bakarak, muzip muzip gülümsüyordu. Ben ise krepleri neşeye havaya fırlatıyordum. Soufi konuşmayı bıraktı ve bize şaşkınlıkla baktı. Balıklar gibi ses çıkarmadan ona baktığımız için muhtemelen ikimiz de garip görünüyorduk.

- Olağanüstü, diye atıldı Yeşil sessizliği bozmak için.

- Belki de uyurgezersin, dedim. Uyuyakaldım, rüya gördün ve sahanın diğer ucuna kendi kendine gittin.

- Belki de, dedi Soufi. Belki de...

Önüne başarıyla pişirilmiş bir krep koydum; üstü katır ktır, içi yumuşacık...

- Biraz şeker alır mısın?

Patlayana kadar tıkdık. Daha sonra Yeşil'e, arkadaşına tavan arasını göstermesini önerdim.

- Tavan arası, değil mi? Mahzen değil, değil mi büyük anne? dedi bana bu komik kız.

Çocuklar merdivenlerde kayboldu, Yeşil'i eve geri götürme zamanı gelene kadar mutfağı topladım. Beş buçukta, genç Soufi mutfak kapısını tıklattı.

- Size hoşça kalın demeye geldim, dedi bana elini uzatarak ve gözlerimin içine bakarak.

- Görüşürüz oğlum, diye cevap verdim elini sıkarak. Görüşürüz, diye ısrar ettim.

Ama bu koca avanak kıpırdamıyordu. Sanki dünyanın sekizinci harikasımıymış gibi karşımda dikilmiş hayranlıkla bana bakıyordu. Daha sonra Yeşil'e doğru döndü ve ona dik dik baktı.

- Yeşil size pek benzemiyor, dedi sonunda.

Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

- Belki de annesine benziyordur.

- Ah hayır, dedim, pek değil.

- Babasına?

- Kapa çeneni, küçük zavallı.

- Özür dilerim, dedi Soufi sıkıntılı küçük bir gülümsemeyle. Yeşil'in birine benzediğini düşünüyorum. Bu bir saplantı.

- Önemli değil canım. Hepimizin küçük saplantıları vardır. Ama eve dönmek için acele et, yoksa annen endişelenecek.

Akşam, eve dönerken, Yeşil eliyle elini tuttu.

- Biliyor musun büyük anne? Bugün fazlasıyla iyi bir gün geçirdim.

- Mutlu oldum tatlım.

- Ama hâlâ cadı olmak ilgimi çekmiyor. Öğrenmek istemiyorum. Büyüleri yapanın sen olmanı tercih ederim. Seni üzdüm mü?

- Ah hayır balım, sana hiçbir şey satmaya çalışmıyorum. Sen hâlinden memnun olduktan sonra...

- Ben, dedi yanımda zıplayarak, ben çok memnunum. Hayatım boyunca mavi gölge kadar güzel ve komik bir şey görmedim. Haftaya çarşamba tekrar yapar mıyız?

- Bakarız, diye cevap verdim.

Onu annesine bırakırken, kendimden hoşnutsuz olduğum söylenemezdi.

Ertesi sabah, koyu bir kahve içerek gazeteyi okuyordum ki telefon çaldı. Çok şaşırdım; arayan Ursule'ydi. Mutfaktaki duvar saatine göz attım. Sabahın sekizi... Hattın diğer ucundaki ses, heyecandan titriyordu.

- Anastabotte, inanmayacaksın ama...

Bir önceki akşam, Yeşil, küçük bir mımikle tüm bulaşığı kırmayı başarmıştı. Daha sonra, dairenin pencerelerine çarpan ve hoyratça esen bir rüzgâr yaratmıştı. Kısaca, annesinin dediğine göre, cadılığın ilk adımlarını atmıştı. Bana göre biraz erkendi bunun için... Bunları öğrenmek istemeyen bir yumurcak için, erkendi.

- Hayatın önemli anları gereğinden erken yaşanmalı, dedim. Herkes yaşayacaklarını zamanında yaşamalı; ne erken ne de geç. Tanrının sayesinde, doğa...

- Ahhhh! Bana her seferinde tanrıdan bahsetmekten vazgeç! diye bağırdı Ursule.

Ve bir kez daha telefonu suratıma kapattı. Bir sonraki çarşamba, Yeşil'i kızımın evinden almaya geldiğimde, beni pek de sıcak karşılamadı. Cılız, küçük bir merhaba,

dudaklarının ucundan hafif bir öpücük, yüzüne yapışmış, kasılmış bir gülümseme; torunum bana kuşkuyla yaklaşıyordu. Muhtemelen, açığa çıkan durumla bir ilgim olduğunu düşünüyordu. Ama Ursule'nin önünde kendimi açıklamaya niyetim yoktu. Dışarı çıkmamızı bekledim.

- Sana yemin ederim ki benim bununla bir ilgim yok. Olanlar oldu, olayı o kadar da büyütmeyelim.

- Neden büyütmecekmışım?

- Çünkü buna değmez. Ruhunun derinliklerinde seni gerçekten sınırlendiren nedir?

Yeşil bana suçlayıcı bir bakış attı. Sesi hafifçe titredi. Gözyaşlarının çok da uzakta olmadığını fark edebiliyordum.

- Ben normal biri olmak istiyordum, bir oğlanla tanışmak, nişanlanmak ve evlenmek. Şimdi her şey mahvoldu. Çekilmez biri olacağım, insanların arkasından kirli oyunlar çevireceğim ve kimse beni sevmeyecek. Hayatım boyunca yalnız olacağım; annem gibi...

Zavallı kız, gerçekten annesinin dünyadaki tüm cadıların örneği olduğuna inanıyordu. Ursule'yi çok severim, tamam. Ama itiraf etmek gerekir ki, on bir yaşındaki bir yumurcak için, daha çok moral bozucu bir örnek teşkil ediyordu.

- Seni küçük budala, dedim ona, kimse seni yalnız yaşamaya zorlamıyor. İstedığın gibi davranmakta özgürsün. Çok hoş ve sevinçlisin; çok kurnaz olmasan bile, sana söz veriyorum, iyi bir koca olabilecek bir adam bulacaksın.

- Nasıl yani; çok kurnaz değilsin de ne demek!...

Yeşil gözlerini sildi ve gülerek omuzlarını kaldırdı.

-Ben, büyükbabanla çok iyi anlaştım. Ne yazık ki çok erken yaşta öldü ve onu tanıyamadın. Annen daha küçük bir kızdı. Eğer onunla ilgili bir şeyler öğrenmek istersen, Gervais hakkında ne düşündüğünü Arsène Hanım'a sorabilirsin.

- Ama benim babam yok, neden?

- Çünkü annen inatçının teki. Sanırım babana çok âşıktı. Güzel bir gün, nedenini Tanrı bilir, ondan kurtulmaya karar verdi. Hiçbir zaman itiraf etmeyecektir ama eminim ki bugün yaptıklarından pişmandır.

- Her şey onun suçu, dedi Yeşil. Ben onun gibi yapmayacağım.

- Aklına ne eserse onu yapacaksın. Zaten Soufi'nin sana karşı olan tutkulu hâline bakarsak, yakında tahmin ettiğinden daha fazla nişanlın olacak bence.

- Puffff, dedi Yeşil, ağırbaşlılıkla başını eğerek, Soufi'nin bu hikâyelerle hiçbir ilgisi yok.

İki saat sonra, ikimiz de yere eğilmiş vaziyette bahçedeydik; çiçeklerin arasındaki yabancı otları acımasızca yoluyorduk. Komşunun güvercinlerinin kuğurmasını dinliyordum, tatlı bir ilkbahar güneşi boynumu ısıtıyordu ve öğle yemeği için ne hazırlamam gerektiğini düşünüyordum ki Yeşil şöyle dedi:

- Soufi'den ikinci kahvaltısını gelip bizimle yapmasını istedim. Sorun olmaz değil mi?

- Tabii ki olmaz. Ama öncesinde, seninle, güçlerinle ne yapacağın konusunda ciddi ciddi sohbet etmek istiyorum. Eğer istersen, sana birkaç numara gösterebilirim. Başlangıç için, sana mavi gölgeyi öğretebilirim. Daha iyi bir fikrin yoksa tabii...

- Aslında bir fikrim var. Sana sormak istediğim ...

- Geçmişe dönnek ya da bu tarz şakalar olmaz. Cadıyız biz, bilim kurgu yazarı değil. Tamam mı?

- Anladım. Olağanüstü bir şey istemeyeceğim. Sadece babamı bulmak istiyorum.

- Ne?

- Evet, bu kadar zor olmamalı. Meraklı bir mavi gölge yapmak yeterli olacaktır ve...

- Bu kadar hızlı değil kelebekçik! Eğer baban hâlâ hayattaysa, onu eninde sonunda buluruz. Ama annenin, seni babanla yakın bir şekilde, el ele kol kola gördüğünde ne tepki vereceğini düşün. Ne diyeceğini düşündün mü? Ya o? Sence, bu kadar yıldır ortada yokken, bir anda, bizi görmekten mutlu olacak mı?

Yeşil, inatçı bir ifadeyle başını salladı.

- Ne düşünecekleri umurumda değil. Babam babamdır ve onu tanımaya hakkım var.

Üzerimdeki endişe yığını vahşice söküp attı. Yumurcak, bu işi bir şampiyon gibi yapıyordu. Haksız da sayılmazdı. Şimdi bir cadı olduğuna göre, hiçbir şey onun gidip babasını aramasına engel olamazdı. İşine çomak sokma hakkını kendimde görmüyordum.

III

YEŞİL'İN BU KONUDAKİ DÜŞÜNCELERİ (BİR KIZIN SESİ)

1

Adımı Violette yani Mor koyma çabasını gösterebilirdi. Ama hayır, Yeşil'i seçmesi gerekiyordu! Bazen ona karşı dava açmak istiyorum. Ama bazen de onu seviyorum ve ona Honolulu'da rüya gibi bir tatil hediye etmek istiyorum. Bir anneden daha yorucu bir şey olamaz. Tabii bu arada bir babanın ne demek olduğunu bilmediğimi de hesaba katmak lazım.

Hep annemle yaşadım. Yıllar boyunca, bundan şikâyet etmem gerekmedi, tam tersine... Kesinlikle biraz tuhaftı. Arkadaşlarımmın annelerine benzemiyordu. Bir yandan, böylesi daha iyi; çılgın bir duruşu vardı, küfür ediyordu ve hiçbir nedeni olmadan beni sinemaya götürüyordu. Ama cadı olmasından ileri gelen birkaç sıkıntılı durum da söz konusuydu. Mutfakta, düdüklü tencerede mide bulandırıcı kahverengi pürelerin kaynamasını

izleyerek, tencerenin önünde homurdanarak çok zaman geçiriyordu. Daire günlerce leş gibi kokuyordu. Sonunda binanın başına felaketler yağmaya başladı. Her katta baş gösteren su sızıntıları, komşuların köpeklerinin ani ölümleri, bütün aile üyelerinde ortaya çıkan sivilce döküntüleri... Daha sonra haftalar boyunca, binada yaşayan insanların sinirli ihtarlarına karşı koymak gerekiyordu.

Sıkıntılı durumlarla karşılaşmamak için, çok erken yaşta onu okulun yakınından uzak tutmayı başardım. İzin verseydim, okul hayatıma da mutlaka karışırdı. Üstelik ne müdire ne de öğretmenlerim hakkında iyi şeyler düşünmüyordu. Belirli bir mesafede durması hoşuma gidiyordu. Bu koşullar altında, hemen hemen normal bir kız gibi görülüyordum. Esasında, iyi anlaşıyorduk. Hatta bazen, birlikte gerçekten eğleniyorduk. Ben küçükken, dünyayı ayaklarıma sererdi. Elimden yem yesinler diye kuşları çağırırdı. Elbiselerimin rengini bir el hareketiyle değiştirirdi. Parka oynamaya gittiğimde, kalabalık bir çocuk grubu orada olsun diye gerekeni her zaman yapardı. Onun düzenlediği saklambaç oyunlarını hep ben kazanırdım. İkinci zamanında, bize naneli dondurma ve kurukafa şeklinde şekerler dağıtırdı. İkimiz birlikte o kadar mutluyduk ki, hayatta başka kimseye ihtiyacım yoktu. Bana yetiyordu.

Ben büyüdükçe ilişkimiz bozuldu. Benden bir cadı yaratmayı kafasına koydu. Sabah akşam meraklı bakışlar,

günde yirmi kere rahatsız edici ihtarlar, benimle ilgili umut ettiği her şeyi düzenli olarak hatırlatması... Sonunda tamamen takıntılı biri oldu çıktı. Aslına çok sabırlı ve komik olan annemi, o sevdiğim kişiyi sonsuza dek kaybetmem için birkaç hafta yetti. Yeni bir anneyi tanımayı öğrendim; zor beğenen ve sert olan yeni bir anne...

Eskiden onu güldüren okulla ilgili küçük hikâyeleri ona anlatma alışkanlığını bir kenara bıraktım. Artık beni dinlemiyordu, artık beni görmüyordu, artık beni anlamıyordu. Arkadaşlarımdan bahsettiğimde, gözlerini gökyüzüne çeviriyordu. Soufi'yle acımasızca dalga geçtiğini hatırlıyorum mesela. O zamanlar, en iyi arkadaşım olduğumu henüz bilmiyordum. Benimle ilgilenmesinden memnundum sadece. Ama iki dakika içinde, annem bana onun aptal, kaba, sıradan olduğunu ve sadece dikkat çekmeye çalıştığını söylemenin bir yolunu buldu. O anda, ağlamak istedim. Daha sonra, susmayı öğrendim.

Gittikçe daha çok bir şekilde sıkılmaya başladım. Oynamak için parka gidecek yaşı geçmiştim ve hayatımı sinemada geçiremezdim. Saatlerimi, onunla bir dairede hapis kalarak, evin içinde dolanarak geçiriyordum. Arkadaşlarımı eve davet etmem söz konusu olamazdı. Zaten eminim ki annemin hoşuna gitmezdi. Ayrıca, onu mutfakta bir işler karıştırırken, kendi kendine düdüklü tenceresine konuşurken; ya da en iyi ihtimalle maça ası gibi giyinmiş, kafasında bir fular, böcek ölüleri ve endişe verici küçük şişeler arasında görmelerini istemiyordum.

Normal ailelere imreniyordum; baba, anne ve evde söz dinleyen, okulda terbiyeli biri olmaları dışında kendilerinden hiçbir şey beklenmeyen iki ya da üç çocuk... Öncelikle, benim babam yoktu. Neden? Bu bir sır. Bana bir baba vermenin iyi bir fikir olmadığını düşünen annem, babamın eksikliğini nedenlerini açıklamayı gerekli görmüyordu. Uzun hafta sonları boyunca boş dairede dolana dolana, pazartesi sabahlarını bunalmış bir ruh hâliyle karşılıyordum. Moralimi yerine getirmek için okula gerekiyordu. Neyse ki, aileden kaynaklanan sıkıntıları yok etmek için bir okul var.

Sarıms aslında yumuşak başlı ve sakin biriyim. Ama kendimi korumak için, mesafeli, alaycı ve çoğu zaman sevimsiz birine dönüştüm. Neyse ki büyükannem var. Bize yakın oturur. Evi, sığınağımdır. Annem ve büyükannem sıkça tartışırlar, yine de bu birbirlerini sevmedikleri anlamına gelmez. Ama boğuşmaktan kendilerini alamazlar. Bir süredir, kavgalarının temel nedeni benim. Büyük annem, annemi kızdıracak şekilde, düşüncesizce beni savunuyor ve konuşmalarının yarısı trajik bir şekilde noktalanıyor.

Birkaç hafta önce, Ursule ve Anastabotte arkamdan iş çevirdiler. Annemin benim hakkımda şikâyet etmesine dayanamayıp, Anastabotte ona çarşamba günleri benimle ilgilenmeyi teklif etti. Başlangıçta, memnundum. Ama birlikte geçirilecek bu günlerin amacının, beni kendileri gibi bir cadıya dönüştürmek olduğunu çok çabuk anladım. Anastabotte benim tarafımdaymış gibi görünüyordu. Ama doğanıza karşı gelemezsiniz. Sevimli sevimli davranarak, sadece benim annemle barışmamı sağlamaya çalışıyordu. Ama onların aile entrikaları umurumda değil. Kendimi savunabilecek düzeydeyim. İlk çarşamba oldukça komik geçti. Bana ders verdiğinde bile, Anastabotte beni şaşırtmanın bir yolunu buluyor. Bu yüzden, sabah beni atölyesine götürdü. Eğer beni etkilemek istiyorduysa, bunu başardı.

Atölye... Orayı kendi gözleriyle görmedikçe, kimse bu kadar iğrenç bir yerin hayalini bile kuramaz. Bu çılgın kadın, mahzeninin bir köşesinde, çöpçülerin bile almak istemeyeceği çöp yığınına toplamıştı. Korkunçluklar

koleksiyonunda hayvan cesetlerinden annemin çok sık kullandığı kötü kokan şuruplara kadar pek çok şey vardı. Kendinizi kolaylıkla bir korku tüneline zannedebilirsiniz.

Anastabotte, bana kendi alanını tanıtırken, palavracı ve kasıtlı bir hava takınmıştı. Gerçek bir yumurcak... Ama hiçbir şey söylemedim. Taburenin üstünde oturarak, onun gösteri mekânında fır dönmekten sıkılmasını ve bizi tekrar bahçeye çıkarmasını bekledim.

Beni şaşırttı. Atölyenin beni ikna etmediğini görünce, yeteneklerini kanıtlamak için bir gösteri yaptı. Eski kitaplarının arasında, zararlı ya da tehlikeli olmayacak bir numara aramaya başladı ve mavi gölge üzerinde karar kıldı.

Bu cadılık vebasından ne kadar uzak durmaya çalışsam da, Anastabotte'nin kitaplarını karıştırmak için çok şeyi feda edebilirdim. Öncelikle, çok güzeller; kalın bej rengi sayfalara dolma kalemle yazılmış, bazen siyah bazen renkli resimlerle süslenmişler. Sonra tarif derlemelerine bayılıyorum. Her şeyin mümkün olduğunu, dünyanın elinizin altında olduğunu düşünmek için onları okumak yeterli. Yemek kitapları, el işi ve nakış kitapları ile bahçıvanlık kılavuzları için de böyle hissediyorum. Ama eminim ki Anastabotte'nin defterlerinin içine dalma zevkine asla ulaşamayacağım. Annem onları hep istedi, ama Anastabotte defterlerinden ayrılmayı, onları ödünç vermek için bile, reddetti. Yani demek istediğim, benim

hiç şansımın olmadığı... Şimdi mavi gölgeye geri dönelim. Büyük annem, eski imbiklerinden birinin içinde, belirli bir kişiye doğru yönelip onu birkaç saniyeliğine yok edecek olan bir tür mavi hayalet hazırlamayı kafasına koydu. Kısaca, uzun, karmaşık ve gereksiz bir şey.

Dışarıda güneş parılıyordu ve eldiven bile takmadan, mide bulandırıcı karışımlar hazırlayan büyük annemi izleyerek bir mahzende kapalı kalmak beni biraz sinirlendirmişti. Ama kabul etmeliyim ki, sonuç buna değerdi. Mavi gölge pişip tencereden çıktığında, kaçıp duvarlardan geçmeden önce mahzenin alacakaranlığında zıplamaya başladığında, şaşkınlıktan ağızım açık kaldı; oturduğum tabureye mihlandım. Gösteri olağanüstü biçimde hoştu. O kadar güzeldi ki, mavili şeklin beni sarmasını ve beni kendi kıvrımlarının içinde birkaç saniye yok etmesini isterdim.

Ama o anda, büyük annem sinirlendi. Bu şapşal kadın numarayı başarmaya o kadar odaklanmıştı ki, gölgeyi kimin üzerine yollayacağını seçmeyi unutmuştu. Bana, bir kurban tayin etmemi emretti. Hızlıca düşündüm. İntikam dolu bir neşeyle, Soufi'nin adını söyledim. İşte Soufi, bir çarşamba sabahı, futbol maçının ortasında bu şekilde büyülenmiş oldu. Neyse ki yedek kulübesinde oturuyordu.

Soufi geldi aklıma çünkü o sabah sokakta, yanında Vincent, onunla karşılaşmıştık. Okul dışında onlarla karşılaşmaktan yeterince rahatsız olmuşum, özellikle

de alev alev yanan kırmızı kadife kayafeti içindeki Anastabotte'yle el ele yürürken... Sıkıntım, büyükannem onlarla sohbet etmeye başlayınca kalın bir sıkıntı tabakasına dönüştü. Hiçbir şeyden korkmayan Soufi, oracıkta, kaldırımın üstünde, ona hayatını anlattı. İkisi de o kadar memnun gözükiyordu ki, bir an, onları, ilgi çekici sohbetlerine devam edebilmeleri için orada bırakıp gitmeyi düşündüm. Tabii ki böyle bir şey yapmadım. Kibar olmayabilirim ama olay çıkarmayı sevmem. Kafamı iyice ceketimin içine gömerek, kıpırdamadan ve ses çıkarmadan durdum. Vedalaşma faslını hızlandırmak için müdahale etsem daha iyi olurdu. Çünkü önemsiz birkaç sözden sonra, büyük annem, Soufi'yi ikinci kahvaltısına davet etmekten daha parlak bir fikir bulamadı. Utançtan bayılacağı mı sandım. Tabii ki Soufi kabul etti. Durumdan hoşnut bir vaziyette, pırıldayan gözlerle bana bakıyordu. Vincent gerzeği ise bana alttan alttan bakıyordu.

Mavi gölge aracılığıyla onu büyüleyebilmiş olmaktan çok hoşnut olduğumu söyleyebilirim. Bu ona, kendisini büyük annem tarafından davet ettirmenin ve sokağın ortasında benimle dalga geçmenin ne demek olduğunu gösterir.

Mavi gölge operasyonundan sonra, büyük annem sonunda mahzenden çıkmama izin verdi. Tekrar gün ışığına çıktık ve günün geri kalanını normal bir şekilde geçirdik. Katlar arasında oyun oynadım. Büyük annemin

dolaplarını karıştırırken, yıllar geçtikçe unutulmuş eski eşyaları keşfettim. Büyük annem bana, düğününden kalma, söğüt dalından yapılmış çok güzel sepetler verdi.

İkinci kahvaltısı zamanı gelip çatığında, önceden sözleştiğimiz gibi, Soufi çıkageldi. Yok oluşunu anlattığında, büyük annem de ben de korkudan ölmek üzereydik. Salak salak gülmek için, avuç içlerime tırnaklarımı batırıyordum, büyükannem ise, baykuş bakışlarıyla krep hamurunu kontrol ederken, ince dudaklarını ısırıyordu. Bir şekerli krep dağını yuttuk, bitirdik.

Sonra büyükannem okumaya başladı. Soufi ve ben ise öğleden sonrayı tavan arasında geçirdik. Dolaplarda saklanan hazineleri gösterdim ona; eski giysiler, çerçevesiz fotoğraflar, ayakkabı kutularına dizilmiş olan küçük nesnelere, deniz kabuklarından yapılmış bebekler, boyalı yumurtalar, sapları işlemeli küçük kaşıklar...

- Çok şanslısın, diyordu Soufi tekrar tekrar. Bir büyükannen olduğu ve eski zamanlardan kalma bütün bu eşyalarla oynayabildiğin için çok şanslısın. Şunu kaldırırsen, bir plak dinleyebiliriz. Oradan bir plak alsana.

Gramofon çalışıyordu, ağır ve siyah plaklardan birçoğunu dinledik. Müzik çatırdıyordu, kalın ve tiz sesler, zıplayan melodiler ve bando müzikleri eşliğinde, peş peşe sıralanıyordu. Soufi gülerek bana bakıyordu.

- Bunu bir daha dinleyelim, dedi plakları karıştırarak. Mutlu olduğumuzu, genç olduğumuzu ve güzel olduğumuzu düşündüm. Bir filmin içindeymişim gibi hissettim.

Daha sonra, yere uzanıp, büyükannemin evinde, çocukluğundan kalma diğer kitaplar ve gazetelerle birlikte saklamış olduğu Bibi Fricotin'in* eski çizgi romanlarını okuduk. Kâğıt parmaklarımızın altında yumuşacıktı ve güzel kokuyordu.

Soufi ve ben sohbet etmedik, sadece eğlendik. Ama bu gerçekten de tatlı, samimi ve özel bir öğleden sonra oldu. Okuldaki kızların, erkekleri evlerine davet etme konusunu neden bu kadar büyüttüklerini merak ediyorum. Her şeyin yolunda gitmesi için, normal davranmak ve alışık olduğun uğraşları değiştirmemek yeterli. Kendini sohbetin merkezine koymaya ya da kahkahalar patlatmaya gerek yok. Canımız isterse konuşuruz, canımız isterse güleriz. Erkek senin ritmine adapte olabilirse, bu iyi anlaşmışınız anlanına gelir. İşler bundan daha karmaşık değildir. Soufi'yle bayağı iyi anlaşmışımı düşünüyordum.

*R. Lortac'ın yazıp Pierre Lacroix'in çizdiği ve Türkçe'de Cingöz olarak yayımlanan maceraların kahramanı.

Akşam eve dönerken, kafam meşguldü. Tabii ki, mavi gölgenin hazırlanması çok hoşuma gitmişti. Tabii ki, Soufi'yle iyi anlaşmış olmaktan mutluydum. Tabii ki, büyük annem krepleri bir aşçıbaşı gibi yapıyordu. Ama yine de, bu günden geriye acı bir tat kalmıştı ağızda. Annemle aynı fikirde olduğu ve benim "mantıklı" düşünmemi sağlamaya çalıştığı için Anastabotte'ye kızgındım. Açıkça benim tarafımda olmasını tercih ederdim. Hem ertesi gün olabilecekler konusunda ödüm patlıyordu. Soufi'nin, bütün okulun önünde, benle ve ailemle dalga geçmesinden korkuyordum. Sonuçta, onunla zevkli bir zaman geçirmiş olsam da, ona, onun da memnun olup olmadığını bilmiyordum.

Bu yüzden, mutfak masasında oturmuş, karanlık düşüncelere dalmıştım. Yanımda, sorumlu olduğu mahkûma kelepçelenmiş bir polis gibi oturan annem, gözünü dikmiş bana bakıyordu. Bu günden tam olarak ne beklediğini bilmiyorum ama görünüşe göre, çok şey

bekliyordu. Sessizliğin içinde kaybolan birkaç saçma sorudan sonra, tartışma cadılığa geldi: "Benim küçük kızım, bugün daha 'mantıklı' olmaya başladık mı?" gibisinden bilinen sözler...

Bunları duyunca, sinirlendim. Masadan kalktım ve bütün gücümü kullanarak düşündüm; mademki bir cadıyım, kahrolası tabak çanakların, hemen şimdi, mutfağın içinde bin parçaya ayrılmasını istiyorum; teşekkür ederim. Kapıyı çarptım ve kendimi odama kapattım. Birkaç dakika sonra, evin içinde yankılanan bir gürültü koptu. Komşuların yine borulara vurduğunu zannettim.

Sonunda rahat bırakılacağımı düşünürken, annemin beni mutfaktan, yumuşak sözlerle çağırdığını duydum. Sinirimin ortasında rahatsız edilmekten gayet hoşnutsuz bir vaziyette, ne istediğini öğrenmek için yanına gittim. Ama mutfağın kapısını itmekte zorlandım. Binlerce cam ve porselen parçası yeri kaplamıştı ve kapının önünde bir yığın oluşturmuştu. Kapının aralığından şöyle bir göz attım. Böyle bir katliam hayatım boyunca görmemişim.

Önce ne olduğunu anlamadım. Annemin, bir sinir anında, her şeyi kırdığını zannettim. Ama neşeli yüzü ve duygulu tebrikleriyle karşılaşınca, ne olduğunu anladım: Benim verdiğim emir üzerine, tüm tabak çanaklar, ilk buldukları duvara çarpıp kendi kendilerine kırılmışlardı. Ursule'nin uzun zamandır beklediği o an işte gelip çatmıştı.

Ben de böyle bir şey olmasını bekliyordum. Kendimi, böyle bir şeyin olması gerektiği fikrine alıştırmıştım. Bir gün ya da bir başka gün... Bu, kaçınılmazdı. Ama yine de, değişimin elle tutulur sonucu karşısında, içimde küçük bir kapırtı hissettim. İşte güzelim, tabak çanakları patlatma hakkını elde ettin. Memnuniyet duygusu olarak ifade edebileceğimiz bir hisle, kendi kendime bunu söyledim.

Gerçeği söylemek gerekirse, tek başıma olsam, çok eğlenirdim. Ama annem o kadar memnun görünüyordu ki, olanların tadını çıkarmaya fırsat bırakmadı. Sevinmek için, fazla kalabalıktık. Onun heyecanını ve neşesini paylaşmaya hiç niyetim yoktu. Tabak çanakların meydana muharebesi, benim hikâyemdi, onun değil. Bir daha asla hayatıma karışmasını istemiyordum.

Bu yüzden, bütün bu felaketi bilerek çağırıp çağırmadığımı sorduğunda, aptala yattım. Hiçbir şey istememişim gibi davrandım. Ve fırsattan istifade, bu meşhur güçlerin başıma açacağı sıkıntılar hakkında bir kez daha söylendim. Mutfak kapısını tekrar çarptım ve tekrar, tüm gücümü toplayıp düşündüm: "Kâbus gibi bir rüzgârın gelip kahrolası pencereleri takırdatmasını istiyorum." Mutfakta yükselen hayranlık dolu ıslığı duyunca, işe yaradığını anladım. Hiç şüphe yoktu; ben gerçekten de bir cadıydım. Diğer yandan, bu tam bir talihsizlikti.

Odama gidince, yatağıma oturup düşündüm. Güçlerimin, Anastabotte'nin evini ziyaret ettiğim günün

akşamında ortaya çıkması yine de garipti. Büyükanne bu kadar güvenmemeliydim. O yapmacık havalarının arkasında, o da diğerleri gibi bir cadıydı; kurnaz ve inatçı, annem gibi, benim gibi. Kimseye güvenilmeyeceğini öğrenecek yaşa gelmiştim. İnsana en çok ihanet eden hep ailesidir.

Ne kadar ağlayıp sızlanırsam, ruhumdaki dalga o kadar büyüyordu. Geleceğimi hayal ediyordum ve içinde yaşamak zorunda kalacağım olası yalnızlığı düşünerek üzülüyordum. Acaba normal bir tip, mesela Soufi, onu mavi bir hortumun içinde hapsedebilecek güçleri olan bir kızla evlenmeyi kabul eder miydi? En küçük mizaç değişiminde bütün tabak çanakları kırmamı hoş görebilir miydi? Mahzeni, konserve içindeki adamotları, geyikdili kafesleri ve karınları deşilmiş yarasaraları saklama yeri hâline sokabilir miydi? Düşününde, annemin ve büyükanneimin rahatsız edici çifte varlığına tahammül edebilir miydi? Ya ilk kızının da cadı olduğunu öğrendiği gün ne diyecekti? Tüm hayatım boyunca, tabakları havada uçurabilir ve pencereleri takırdatabilirdim. Dünya üzerindeki hiçbir normal tip bana evlenme teklif etmezdi. Asla. Gözlerim yaşla doldu. Ne büyük talihsizlik... Kuşkusuz büyük bir talihsizlik!

Perşembe sabah, okula parmak uçlarımda yürüyerek gittim. Soufi'nin avluya girdiğini gördüğümde, saklandım. Saçmaydı ama o sabah, utandığımı hissettim. Zaten zil çaldı ve sınıflara gitmek için sıraya girmemiz gerekti. Soufi, beni gördüğü anda, yanıma geldi.

- Günaydın Yeşil, iyi misin?

- Evet, evet.

- Çok şanslısın çünkü ben, dünden beri, kendimi garip hissediyorum.

- Büyükannem yüzünden mi olduğunu düşünüyorsun?

Soufi, fal taşı gibi açılmış gözlerle bana baktı ve gülmeye başladı.

- Ah hayır, hiç de değil. Büyükannen çok kibar biri. Bence...

Öğretmen sohbetimizi kestiğinde, duyacaklarım yüzünden çoktan titremeye başlamıştım.

- Soufi, sohbet etmeyi bırak. Derse gidiyoruz.

Endişeden ölüyordum. Günün ilk yarısında pek bir şey yapmadım. Soufi'yi düşünmekten ve onun iyi olup

olmadığından emin olmaya çalışmaktan yerimde durmuyorum, oturduğum yerde kıpırdanıyordum. Sonunda rahat durmam istendi.

- Yeşil! diye bağırdı öğretmen. Sürekli arkana dönmekten vazgeç. Ders önde, burada yapılıyor! Soufi'nin yakışıklı bir çocuk olduğunu biliyorum ama dersi veren o değil!

Bütün sınıf gülme krizine girdi ve ben kıpkırmızı kesildim. Teneffüs zili çaldığında ve hepimiz avluya doğru atıldığımızda, Soufi beni beklemekteydi. Rahat rahat sohbet edebilmek için gruptan uzaklaştığımızı gören birkaç kişinin aptalca kıkırdadığını fark ettim. Bazen insanların gerçekten aptal olduğunu düşünüyorum.

Soufi, ellerini arkaya kavuşturmuş, yanımda yürüyordu. Çok düşünceli bir şekilde yere bakıyordu.

- Umarım, kimseye dün başıma gelen garip şeyden bahsetmedin.

- Hayır, merak etme.

- O zaman bu şekilde devam et. Kimseye söyleme. Korkuyorum. Kendime sürekli delirmeye başlayıp başlamadığımı soruyorum. Ya da belki de çok hastayım. Sence bir doktora görünmeli miyim?

İşte, şimdi emindim. Paratonerin yıldırımını çağırması gibi, en hafif, en sefil cadılık numarası bile sıkıntılarını kendine doğru çekiyordu. Sadece beni etkileme zevkine varmak için, Anastabotte en iyi arkadaşımın hayatını mahvetmişti. Bu zavallı çocuğa ne söyleyecektim? Her şeyin benim hatam olduğunu mu? Büyükannemin, saçma

deneyleri için onun harika bir kobay olduğunu düşün-
düğünü mü? Onu, futbol maçının ortasında, hayalet bir
fırtına tarafından kaçırılmak üzere seçenin ben oldu-
ğum gerçeğini mi? Korkunç bir şekilde canım sıkılmıştı.

– Bence hiç de önemli bir şey değildir, dedim güven
dolu bir sesle. Sana garanti edebilirim ki başına gelen
şeyin hiçbir önemi yok. Doktora ihtiyacın da yok. Bana
inanabilirsin, seni yatıştırabilecek doğru kişiyim.

Soufi kafasını bana doğru kaldırdı ve sanki deliren
benmişim gibi bana baktı.

– Nereden biliyorsun?

– Biliyorum, o kadar.

Sohbetimiz burada bitti, ama buna rağmen, onu ikna
edememiştim. Endişeli ifadesi bütün gün onu terk etmedi.

Gece, Soufi'nin endişelerinin yatışacağını umut edi-
yordum. Ertesi sabah her şeyin gittikçe kötüye gittiğini
fark ettim. Geldiğini görmek için okulun kapısını gözet-
liyordum. Görüş alanıma girdiğinde, onu tanımakta
zorluk çektim. Sportif, dinamik futbolcunun yüzü çok
yorgundu. Omuzları, sanki sırt çantasının ağırlığıyla
çökmüş gibiydi; karanlık gözlerinin etrafında mor hal-
kalar vardı.

– Daha iyi misin? diye sordum saçma bir şekilde.

– Hayır, daha kötüyüm. Bütün gece gözümü kırpmadım.
Belki de anneme bundan bahsetmeliyim.

Ay! İşler hiç beklenmedik bir yöne doğru gidiyordu
ve kendimi gittikçe daha suçlu hissediyordum. Ben ve

lanetli ailem olmasaydı, onun başına hiçbir şey gelmeyecekti. Bütün sabah bunu düşündüm. Artıları ve eksileri tarttım. Öğretmenin ne anlattığını bir saniye olsun dinlemedim ve ceza aldım. Ama öğle yemeği sırasında, Soufi'ye her şeyi anlatmaya karar verdim. Canı cehenneme Anastabotte'nin! Şakalarının kurbanlarına dikkat etmesi gerekirdi. Artık tek önemli olan, sarsılmış avını rahatlatmaktı.

Kantinin çıkışında Soufi'yi yakaladım. Onu, avlunun sakın bir köşesine çektim. Sırtımızı duvara yaslayarak yere oturduk. Ona her şeyi itiraf ettim; annemi, büyük annemi, kendimi ve mavi gölgeyi. Beni, hiçbir şey söylemeden, ağzı açık dinledi; bitirdiğimde, bacağıma güçlü bir şekilde vurdu.

- Eğer başka bir kız, herhangi bir kız bana böyle bir şey anlatsaydı, inanmazdım. Ama sen öyle değilsin. Sana inanıyorum.

- Deli olduğumu düşünmüyor musun?

- İkimizden biri deliyse, bunun sen olduğunu düşünüyorum. Karşılaştırma yapmak gerekirse, kendimi genel olarak akıl sağlığı yerinde biri olarak görüyorum. Bu çok rahatlatıcı bir şey.

- İyi. Bu sefer ben senden rica ediyorum; kimseye bir şey söylemeyeceğine söz ver. Yemin eder misin?

Ellerimi ellerinin içine aldı.

- Yemin ederim. Şimdi sen bana, üzerime düşüncesizce büyüler salmayacağına söz ver. Asla.

- Asla, yemin ederim.

Sınıfın geri kalanının yanına gitmek için ayağa kalktık.

– Haftaya çarşamba büyük annemin evine, ikinci kahvaltısı için gelmek ister misin?

– Olur, dedi Soufi. Ama ona, bana her şeyi anlattığını itiraf etmek gereksiz. Bu şekilde zaten yeterince sıkıntımız var.

Aynı akşam, Soufi'nin ailesiyle tanıştım. Rahat biri gibi gözükmek istemezdim ama o ısrar etti.

– Benimle eve kadar gel, diye önerdi Soufi. Annem bize kahvaltılık bir şeyler verir hem evimi de görmüş olursun.

– Bilmiyorum, dedim. Utanıyorum.

– Evet demelisin, dedi Soufi. Ben büyük annenin evine ikinci kahvaltısı için geldim, benimkisi daha zordu.

Ne züppe biri ne de ezik biri olarak algılanmak istemiyordum. Bütün sınıfın, okuldan beraber çıktığımızı ve aynı yoldan gittiğimizi görmesi fikri de beni oldukça mutlu ediyordu. Kabul ettim ve onu takip ettim. Bu saatte, annem alışverişten dönmüş olamazdı, biraz zaman vardı.

Modern bir binanın beşinci katındaki evinde, annesinin yanına gittik. Mutfakta sebzeleri soyuyordu. Kafasında, tepeden düğümlemiş eğri bir fular vardı. Geldiğimizi görünce, ellerini önlüğüne kuruladı. Bize doğru yürüdü ve gülümseyerek “Merhaba” dedi. Soufi, onunla, anlamadığım bir dilde konuştu. Sanırım annesi beni tanıyordu çünkü anlayışlı bir bakışla, arada sırada başını sallayarak bana bakıyordu.

Masaya oturduk. Mutfak sanki bizimle dolmuştu. Açık pencereden ağaçlar ve diğer binalar görünüyordu. Bu sakin ikinci vaktinde, birkaç kuşu ve okuldan dönen çocukları duyabiliyorduk. Annesi, dolaptan çıkardığı bir plastik kutuyu Soufi'ye uzattı. Soufi onu açtı ve masanın üstüne koydu. Bademli, fıstıklı ve ballı küçük kurabiyelerle doluydu. Onları memnun etmek için, dünyanın en sevimli ifadesini takınarak kurabiyelerden yedim. Üç taneden sonra, ağızım şekerle dolmuştu ve artık kendimi hiç de aç hissetmiyordum. Dördüncü bir kurabiyeyi el hareketiyle geri çevirdiğimde, Soufi'nin annesi çok eğlendi ve oğluyla konuştu.

- Annem eve dönerken yanında birkaç kurabiye götürmen gerektiğini söylüyor, diye çevirdi Soufi. Senin kürdan gibi ince olduğunu düşünüyor ve seni biraz şişmanlatmayı istediğini söylüyor.

Kibar olmak için, bir kurabiye daha kemirdim. Hava sıcaktı, kendimi iyi hissediyordum, burada daha uzun süre kalmak isterdim; sebzeleri soymasına yardım etmek, diğerlerinin dönmesini beklemek, bu akşam onlarla yemek yemek için. Ama bu tabii ki mümkün değildi. Eve dönmem gerekiyordu.

- Daireyi görmek ister misin? diye sordu Soufi, tam da ben gitmek için ayağa kalkarken...

Oturma odası karışık kırmızı desenlerle süslü kalın halılarla döşeliydi. Televizyonun üstünde, Soufi ve annesi gibi kahverengi gözleri olan iki erkek ve üç kızın, yani

bütün çocukların çerçevenmiş fotoğraflarını görmek mümkündü. Plajda, mayolarıylaydılar. Fotoğrafta, onlarla birlikte poz vermiş olan iki yaşlı kişiyi de görmek mümkündü.

– Bunlar büyükannen ve büyükbaban mı? diye sordum Soufi'ye.

– Evet, her sene, Plouermel'de* geçirdiğimiz tatil sırasında, babam fotoğraflarımızı çeker. Döndüğümüzde, bir önceki senenin fotoğraflarını albüme kaldırır, yenileri ise çerçevenin içine koyar.

Yatak odalarında, her tarafta, bir sürü yatak ve eşyalarla dolu raflar vardı.

– Ben ağabeyimle birlikte burada yatıyorum, dedi Soufi kanepeyi göstererek.

Yan yana asılmış futbolcu fotoğrafları duvarları kaplıyordu. Bir dolabın dibinde, kramponlu spor ayakkabıları duruyordu.

Soufi çok şanslıydı. Büyük bir ailesi vardı; beş çocuk, bir anne, bir baba, evin girişindeki döşekte uyuyan bir kuzen. Herkes dairenin içinde uzun süre birlikte kalamayacağı için, çocuklar bahçenin avlusunda oynuyorlar. Bir sürü şey yapıyorlar; Soufi yüzmeye, futbola ve satranç kulübüne gidiyor. Bana, altıncı katta oturan yaşlı bir kadının alışverişini bile yaptığını söyledi.

* Fransa'nın kuzeybatı ucunda Mortihan şehrinin Vannes ilçesi sınırlarında yer alan yerleşim yeri.

Daireden çıktığımda, annesi elime peçetenin içine sarılı kurabiyeler tutuşturdu. Vedalaşmak için ona sarılmak istiyordum ama cesaret edemedim. Sadece elini sıktım. Elini kalbinin üstüne koydu. Kurabiyelerimi yolda yedim. O kadar toktum ki boğulacağımı sandım ama onları eve götürmek istemiyordum. Anneme onların nereden geldiğini anlatmam gerekecekti. Ursule büyük ihtimalle bundan yararlanıp Soufi'nin ailesiyle tanışmak ve dairelerini görmek isteyecekti... İmkâsız. Bademli kurabiyeler yiyerek boğulmak daha iyiydi.

Ertesi çarşamba, Anastabotte'yi görmeyi pek istemiyordum. Ona kızgındım. Bu kadar hızlı ve derinden değişmemin onun suçu olduğunu düşünmekten kendimi alıkoyanıyordum. Asıl şimdi başıma neler geleceği hakkında şüphelerim vardı.

Ama bütün günü annemle geçirmeye niyetim yoktu. Bu yüzden erkenden uyandım, annemi uyandırmamak için gürültü yapmamaya özen göstererek hazırlandım ve beni almaya geldiğinde, hiçbir şey olmamış gibi büyükannemi takip ettim. Diğer yandan, Anastabotte de kendini muhtemelen rahat hissetmiyordu. Daha dışarı yeni çıkmıştık ki, bana bu işte parmağının olmadığını, hatta benim bu iş için biraz fazla genç olduğumu düşündüğünü ve annemle hem fikir olmadığını söyledi. Bütün bu sıkıntılı özür dalgası, onun açıkça suçlu olduğu anlamına geliyordu. Söylediklerini özür olarak kabul edip, onların üzerine sünger çektim. Zaten eninde sonunda bunlar olacaktı. Biraz daha erken, biraz daha geç; ne fark

eder ki? Hem, bütün aile sırlarımı Soufi'ye anlatarak, sınıtların yarısı için intikam almış gibi hissediyordum.

Sabah, biraz bahçeyle uğraştık. Büyükanneme bahçeyle ilgilendiğinde yardım etmeyi seviyorum. Kenarları temizlerken, makasla çimleri keserken, çalıları budarken, sadece yaptığım işi düşünüyorum ve mutlu oluyorum.

İkimiz de yere eğilmiş, burnumuz yerde çalışıyorduk ki büyükannem bana, artık bir cadı olduğuma göre, yapmak istediğim ilk operasyonun ne olduğunu sordu.

Bu konu üzerine gerçekten düşünmemiştim. Ama aklıma bir anda bir fikir geldi. Sanki bu fikir uzun zamandan beri aklımın bir köşesinde ortaya çıkmasını istememizi bekliyordu.

– Babamı bulmak istiyorum, dedim.

Ağzımdan çıkıp uçtuklarında, ilk defa, kelimelerin tamı tamına aklımdan geçenlere karşılık geldiğini düşündüm. Şu anda arzu ettiğim şey babamı bulmaktı. Büyükannem biraz karşı çıktı bu fikre. Sanırım, daha çok annemin vereceği tepkiden endişeleniyordu. Ama içinden haklı olduğumu düşünüyor olmalıydı çünkü sonunda, beni engellemeyeceğine göre bana yardımcı olacağını söyledi.

– Az sonra? diye sordum.

– Az sonra, diyerek boyun eğdi.

Otları yolmaya devam ettik. Öğle saatlerinde, büyük annem fritözünü çıkardı ve patatesleri soydu. Özel bir alet yardımıyla tek bir hamlede bir patatesi kızartılmaya hazır on beş adet parmak patatese böldüm.

Beyaz yağ ateşin üstünde eridi ve titremeye başladı. Büyükannem, tat vermesi amacıyla içine bir diş sarımsak attı ve patatesleri kaynayan sarı banyonun içine daldırdı. Patatesleri her zaman iki kere kızartır, bu sayede hem çıtır çıtır hem de kabarık olurlar. Patatesler kızardıktan ve yağları süzildükten sonra, büyükannem kalın mavi bir kâğıtla iki büyük kornet yaptı ve onları ağzına kadar patatesle doldurdu.

Masanın üstüne, sirkeyi, turşuyu ve mayonezi koydu.

- Otur tatlım, dedi bana korneti uzatarak, bana haf-tan nasıl geçti onu anlat.

Kornetimden patatesleri bir bir yerken, ona dersle-rimden, öğretmenlerimden, arkadaşlarımdan ve Soufi'den bahsetmeye başladım. Yavaş yavaş, hikâyemin he-yecanına kapılarak, ihanetimin büyüklüğünü hesapla-yamadan, ona her şeyi itiraf ettim.

- Yani, ona, mavi gölgeyi hazırlayanın sen olduğunu ve bu yüzden endişelenmesine gerek olmadığını söyledim.

Büyükannem aniden gözlerini patates kızartması dolu kornetten yukarı doğru kaldırdı. Coşkuyla anlat-maya devam ettim.

- Ailede hepimizin; sen, ben ve annemin cadı olduğu-nu da açıkladım. Ona bütün bunları anlatmış olmam-dan çok mutluluk duydu.

Büyükannem başını salladı ve işaret parmağıyla bir-çok kez alnına vurdu.

- Çok mutlu oldu öyle mi? Artık tek yapması gereken şehrin meydanına gidip hikâyeni haykırmak. Afrika'yı

talan eden çekirgeler gibi sıkıntılar üzerimize çullanacak. Yüzyıllar boyunca, senin gibi gevezeler yüzünden cadılar meydanlarda yakıldı. Genelde hoşgörülü olan büyükannem gerçekten çok kızgın görünüyordu. Boğazım tıkanı ve ağlamak istedim.

-Hiçbir şey söylemeyeceğine yemin etti.

-Ne fark eder?

-Zaten kimse ona inanmaz ki...

Büyükannem kaşlarını kaldırdı.

- Bu bizim tek şansımız eşek kafalı... Bu materyalist yüzyılda, insanlar artık cadılara inanmıyorlar. Bu yüzden artık onları yakmıyorlar. Çünkü artık onları görmüyorlar. Komşularına zarar vermek istediklerinde, yabancıları saldırmayı tercih ediyorlar. Günümüzde onlar, cadılardan daha kolay fark ediliyor. Ama şunu unutma; eğer bir gün, komşularımız tekrar büyüye inanmaya başlarsa, daha fazla dikkat etmen gerekecek! Kuraklık ya da sel, grip ya da bankaların iflası gibi herhangi bir bahaneyle, yakılmasının iyi olduğu düşünülen kurbanlar kategorisine hemen geçeriz.

Utancımдан kafamı eğmiştim.

- Ama Soufi herhangi bir komşu gibi değil, diye mırıldandım. En başta, o da bir yabancı. Ailesi Bretagne'dan* geliyor ve büyük annesi Fransızca konuşmuyor...

- Zaten, dedi büyükannem kaderci bir ses tonuyla, artık çok geç. Hata yapıldı. Soufi'ye güvenmekten ve çenesini kapalı tutacağını ummaktan başka şansımız yok.

*Fransa'nın kuzey ucunda yer alan bir bölgenin adı

Ben masayı topluyordum ki büyükannem önlüğünü çıkardı.

- Bütün öğleden sonramızı üzülererek geçirmeyeceğiz, dedi az önceki konuşmaları telafi etmek isteyen bir gü-lücükle. Yapacağımız daha önemli şeyler var.

- Süper, dedim. Artık kızgın değil misin?

- Uzun süre kızgın kalamayacak kadar iyiyim.

- Yani, babamı arayacak mıyız?

- Önce gidip sıvı aynamı bulmalıyım, dedi Anasta-botte. Anahtarlarını kaybettiği gün onu şu yaşlı çılgın Anselmina'ya ödünç vermişim. Evine uğrayıp aynayı geri alacağım.

- Ya ben?

- Sen beni Arsène Hanım'ın evinde bekleyeceksin. Seni evde tek başına bırakmak hoşuma gitmiyor. Seni dönüşte uğrayıp alırım, uzun sürmez.

- Duvarın üstünden geçebilir miyim?

Küçükluğümden beri, Arsène Hanım'ın evine gitmek için, duvarı tırmanıp kendimi diğer yana doğru kaydırma

alışkanlığım vardı. Merdiveni almak için sundurmaya koştum. Büyük annem artık armut ağaçlarına tırmanmamı istemiyor. Çok ağır olduğumu ve sonunda bir dalı kırıp hem armut ağacına zarar vereceğimi hem de kendi canımı yakacağımı iddia ediyor. Duvarı kaplayan tuğlaların üstünden atladım ve kendimi yavaşça Arsène Hanım'ın çakıl taşlı bahçesine doğru bıraktım. Salata ve frambuazların arasından bahçeyi geçtim ve mutfak kapısını ittim. Arsène Hanım kuşlar için ekmekleri ufalıyordu.

– Merhaba küçük kedicik, der Arsène Hanım benim mutfak kapısından her girdiğimi gördüğünde.

– Merhaba Arsène Hanım, yarım saat kadar evinizde kalabilir miyim? Büyükannem alışverişe gitti de.

– Hadi otur ve biraz bisküvi ye.

Arsène Hanım camın kenarından ekmeği serpiştirirken ben de birkaç bisküvi yuvarladım. Birkaç parça tereyağı da ekledi ve kuşların yemeğinin ortasına bir tas su koydu. Daha sonra karşıma oturdu.

– Arsène Hanım, büyük babamı tanıdığınız sanırım? diye sordum ona.

“Evet” anlamında başını salladı.

– Gerçekten iyi bir adamdı, bana inanabilirsin. Sanki büyükannenle birbirlerini tamamlıyorlardı. İkisi de büyük insanlardı; sempatik ve yaşamdan zevk alan ...

– Ne iş yapardı? Büyücü müydü?

– Gervais mi? Nerden çıkardın bunu? Çiçekçiydi. Seralarda çalışırdı; orkide uzmanıydı. Ama hayatında sadece

orkideler yoktu. Bahçemin kenarına ortancalar dikti; hâlâ yaşıyorlar. Sadece elleriyle değil tüm varlığıyla doğayla uyum içindeydi. Büyükannen mutlu oldu. Pek uzun sürmedi, evet. Ama çok mutlu oldu. Ben ve Maurice gibi değil. Maurice ölmedi; hâlâ burada zaten...

Arsène Hanım'ın kocasını şikâyet etmeye başlamasından korktum. Başladığında hiç durmaz. Kibarlık olsun diye onu dinliyorum ama deli gibi sıkılıyorum. Araya girebilmek için, şunu sordum:

- Nasıl öldü?

- Sana tam da Maurice'nin hâlâ ölmediğini söyledim!

- Gervais'den bahsediyordum...

- Büyükannen sana söylemedi mi? Gülün dikeninin batması sonucu öldü. Çok derine battı. İltihaplandı; parmağını, elini, kolunu ve sonunda kalbini kapladı. Büyükannen elinden gelen her şeyi denedi ama kadere karşı gelemedi. Zavallı kadın, annenle birlikte yapayalnız kaldı. Benim Maurice'm değildi eline diken batan. Hayatı boyunca bana çiçek bile hediye etmedi.

Neyse ki, Arsène Hanım söylenmeyi kısa kesti. O sırada Anastabotte kapıyı çaldı.

- Hadi içeri girin, bisküvi yiyelim birlikte, diye Anastabotte'yi nazikçe içeri davet etti.

Fakat büyükannem reddetti.

- Kapının önünde bizi bekleyen bir misafirimiz var, dedi. İkinci kahvaltısı yaklaşıyor. Dönmeliyiz. Görüşürüz.

- Görüşürüz, dedi Arsène Hanım kapısının eşliğinden.

IV

SOUFİ'NİN BU KONUDAKİ DÜŞÜNCELERİ (BİR OĞLANIN SESİ)

1

Yılın başında onu fark etmemiştim. Pek dikkat çekmeyen biriydi; hani iyi öğrenciler arasında gördüğünüz ve sonra unuttuğunuz cinsten... Okulda ne erkek kardeşi ne de kız kardeşi vardı. Bunun özellikle altını çiziyorum çünkü okulda, birinci sınıftan beşinci sınıfa, aynı aileden üç kişiyiz biz. Zaten, anne babası, cumartesi günleri bile okul çıkışına gelmezdi.

Kız arkadaşları vardı. Teneffüs sırasında, kızlar hep, kıkırdamak ya da oyun oynamak için, dört beş kişilik gruplar hâlinde toplanırlar. Ama onları evine davet etmiyordu. Sınıftaki erkeklerden hiç bahsetmeyelim bile. Diğer kızlarla gizli gizli bize bakıp güldüğünü görsem, bizi hiç fark etmediğini bile düşünebilirdim.

- Sınıfta erkekler mi var; nerede?

Ben ise, onu fark etmişim. Öncelikle isminden ötürü. Rose, Violette ve Garance'lara daha önce rastlamışım. Ama Yeşil, asla. Bu kadar özgün bir isim akılda kalıyor. Daha sonra, onu birine benzetmem... Bir sabah, beden dersinde, bu benzerlik dikkatimi çekti.

- Kahretsin, dedim kendi kendime, tanıdığım birine inanılmaz bir şekilde benziyor. Ama kime?

Uzun süre koşmasını izledim. Ama bana kimi hatırlattığını bulmak imkânsızdı. Öğlen, kantinde, tepsimle birlikte onu takip ettim ve onunla aynı masaya oturdum.

- Yeşil, tanıdığım birine benziyorsun.

- Kime?

- Sorun da bu, bilmiyorum.

- Kumazca...

Beni takmıyormuş gibi yaptı ama yüzündeki gülümsemeden, onunla konuşmamın hoşuna gittiğini anlamıştım. Yanında oturan Ségolène, onu fark etmem için koca gözlerini deviriyordu. Bütün sınıf Ségolène'nin beni sevdiğini biliyor. Ben bile... Umurumda olmaması çok yazık. Benim tipim daha çok Yeşil olurdu. Biraz ciddi, biraz alaycı, biraz gizemli bir tip...

Benim bu benzerlik arayışım Yeşil'i eğlendiriyor gibiydi. Daha sonra, bundan sıkıldığını fark ettim. Artık bana hiç gülümseyerek bakmıyordu, somurtuyordu.

- Bütün bu hikâyeyi muzıplık olsun diye uydurdun, dedi bana bir gün, suçlayıcı bir ses tonuyla...

Kendimi savunmaya çalıştım ama hiçbir şey dinlemek istemedi. Artık beni görmeye dayanamıyordu. Ne

kadar üzücü. Ama ben çabuk pes eden bir çocuk değilim. Benzerliği aramaya devam ettim. Bir gün, okuldaki gözetmene, bu konuyla ilgili bir fikir olup olmadığını dahi sordum. Ama o, böyle bir benzerlik fark etmemiştir. Her şeyi gözden geçirdim; onu, ailesinden birine benzetiyor olamazdım çünkü ailesini tanımıyordum. Okuldan biri olamazdı, yoksa gözetmen kim olduğunu bulurdu. O zaman? O zaman bu içinden çıkılmaz bir bulmacaydı.

Onunla ilgilenmeye başladığım gün, Yeşil hayatıma girdi. Tamam, bunu bilerek yapmadı. Ama olaylar öyle bir şekilde gelişti ki, ayrılamaz olduk. Mesela, bir gün, tesadüf eseri, büyükannesi beni ikinci kahvaltısına davet etti. Yeşil ve büyük annesiyle sokakta karşılaştığımızda, Vincent ile futbol oynamaya gidiyorduk. Büyükannesi, kırmızı tuniğe benzer bir şey giymişti. Sokakta ondan başkası görünmüyordu. İnanılmaz. Yeşil kibarca elini tutmuştu. Koca bir deve tutunmuş küçük bir cin gibi... Gülmekten ölecektim. Gene de ciddiyetimi korudum. Terbiyesiz biri gibi görünmek istemedim.

Onlarla karşılaştığımızda, kocaman bir "Merhaba" dedim: Yeşil zar zor duyulan bir sesle cevap verdi. Büyükanne ise hemen bizimle sohbet etmeye başladı. O kadar kibardı ki, sohbet hemen orada, kaldırımın üstünde devam etti. Yeşil küçümser bir bakış takınmıştı. Yeşil ağzını açmıyordu. Sonunda, büyükannesi beni, futbol maçından sonra evlerinde krep yemeye davet ettiğinde,

bayılacak sandım. Tabii ki daveti kabul ettim; hem ki-
barlıktan, hem de bu kendini beğenmiş kudurtmak iste-
diğimden... Nasıl intikam alacağını bilseydim, kendimi
kollardım. Kabul etmezdim. Neyse ki geleceği öngöremi-
yorum.

Daha sonra Yeşil beni büyüledi. Çılgınca gelebilir ama bu gerçekten doğru. Gerçekten gerçek. Yeşil bir cadıymış. Zavallının suçu değil bu; annesi ve büyük annesi de cadıydı. Bana bunu kendisi söyledi. Ona inanıyorum; sihirli güçlerini bizzat test ettim.

O çarşamba sabahı, onların evlerine ikinci kahvaltısına gitmeyi kabul ederek, beni büyülemek konusunda acelesi olan bir cadı ailesinin içine girmiş oldum. Tam futbol maçının ortasında ... Benim gibi spora tapan birinin unutamayacağı bir şey. Yeşil daha sonra bana, büyük annesinin bu büyüü mahzende hazırladığını söyledi. Hazır olduktan sonra, büyüü birinin üstüne yollamak gerekiyordu. Yeşil benim adımla ortaya attı. Böylece ben kimseden bir şey istemediğim hâlde işin içine girmiş oldum.

Olay, Nicolas Flamel Koleji'nin takımıyla yaptığımız dostluk maçı sırasında gerçekleşti. Yedekler kulübesinde sakın sakın oturuyordum ki, sanki bir hortum sahaya saldırdı.

- Aman Tanrım, diye düşündüm, bu şey dosdoğru bana doğru uçuyor. Ayağa kalkmaya çalıştım ama bu imkânsızdı; sanki banka çivilenmiş gibiydim. Bağırarak istedim ama ağızımdan tek bir ses bile çıkmadı. Zaten, bir saniye içinde, bu şey üzerime gelmişti bile ve beni içine çekti. HOP! Hortumun içine girdim. İçerisi, cennetti. Mavi, pamuksu, çok rahat. Bir rüyadaymışım gibi hissediyordum; fakat rüya kısa sürdü.

Bir anda kendimi, popom çamurun içinde, sahanın diğer ucunda, gerzek Kevin'in önünde buldum. Hortum beni, eski çürümüş bir meyve gibi savurmuştu.

Yaratılanların en aptalı olan Kevin dışında, kimse maceramla ilgili hiçbir şey fark etmemişti. Deli olduğumu düşünmelerini istemiyordum. Kimseye bir şey söylemeden, gidip banlama oturdum ve o andan itibaren kaygılanmaya başladım.

Öğleden sonra, Anastabotte'nin, yani Yeşil'in büyük annesinin evinde, o kadar etkilenmişim ki hikâ-yemi anlattım. Mutfaklarında sakın sakın, kibar kibar krep yapan bu ikisi, bende güven duygusu uyandırıyor. İki-yüzlüler...

Tabii ki, endişeli görünmediler. Onlara bakarsanız, bir hortuma binip sahanın diğer ucuna gitmekten daha normal bir şey olmadığını düşünebilirsiniz. Şüphelenmeliydim. Ama Yeşil'in ailesi tarafından davet edildiğim için çok mutluydum. Öğleden sonrayı onunla geçireceğim için... Büyükannesi mutfağı toplarken, biz tavan

arasını keşfetmeye gittik. Eski bir gramofonu çalıştırdım ve 78'lik plakları dinledik. Eski çizgi romanlar okuduk. Yeşil, büyük annesinin geçmiş yılların hatırası olarak sakladığı bir sürü inanılmaz şey gösterdi bana.

Bu tavan arasında neden hayatımın en muhteşem anlarından birini yaşadığımı açıklamakta zorlanabiliyim. Belki tavan aralarının şiirselliğinden kaynaklanıyordur. Belki de... çünkü Yeşil'le yalnızdım. Sevinçten çılgına dönmem için ona bakmam gerekmiyordu. Yaptığı her şey benim için doğrudu. Söylediği her şey benim için komikti. Onunlayken, en küçük şey bile ilgi çekiciydi. Tavan arasında olduğumuz süre boyunca, hortumu unuttum.

Anastabotte'nin evinden çıktıktan sonra, garip maceram tekrar aklıma geldi. Aklıma o kadar güçlü bir şekilde yerleşti ki, sonunda tüm zihnim kaplamaya başladı. Eve döndüğümde, ürkmüştüm.

Annemle babama hiçbir şey söylemedim. Beni dinlemezlerdi. Şans eseri annem bana inansa bile, o kadar çok endişelenirdi ki, tekrar futbola gitmemi engellerdi. O gece, erkek kardeşimle aynı odada kaldığımız için uyuyabildim. Hafif horlaması beni rahatlatıyordu.

Ertesi gün, korkum azalmadı, aksine kötü geçen bir günün ardından, gece korkunç bir şekilde ortaya çıktı. Sabaha kadar titredim. Tehditler savuran hayaletler tarafından sarıldığımı hissediyordum. Delireceğimi, hafızamı

ya da aklımı kaybedeceğim; beni hastaneye ya da hapse kapatmalarına kendimi inandırmıştım.

Okulda herkes, iyi olmadığımı fark etti. O kadar kötüydüm ki, hain Yeşil bana acıdı. Beni rahatlatmak için başıma gelenlerin iç yüzünü bana anlattı. Alaycı bir şekilde ona gülebilirdim ama gerçeği söylediğini biliyordum. Bunları uydurmuş olsaydı, maceram hakkında bu kadar detayı nasıl bilebilirdi ki? Bana kötü bir oyun oynadığı için ondan nefret edebilirdim ama hikâyesini bitirdiğinde, minnet duygusuyla, içünden sadece ona sarılmak geldi. Kendisi için hiçbir anlamı olmayan biriyle, Soufi'yle, yani benle bu kadar çok kişisel sırrını paylaşmasından ötürü onun çok cesur olduğunu düşünüyordum. Beni elinin basit bir hamlesiyle bokböceğine çevirebilirdi, ama o, bana hayatının sırrını açıklamayı tercih ediyordu. Ne kadar olağanüstü bir kız; hain ama olağanüstü...

Akşam, teşekkür etmek için onu evime davet ettim. Annemle tanıştırdıktan ve ona dairemizi gösterdim. Artık büyükannesini ve sırrını bildiğime göre, onun da benim yaşamıma dair bir şeyler bilmesini istiyordum. Yeşil'e kramponlu spor ayakkabılarımı gösterdim ve annemin pişirdiği kurabiyelerden hediye ettim. Küçük mutfağımızda, bizimle ikinci kahvaltısı etmekten memnun görünüyordu. Ben de, iyi vakit geçirmesini sağladığım için kendimle gurur duyuyordum.

- Onun hakkında ne düşünüyorsun? diye sordum aneme Yeşil gittikten sonra.

- Kibar bir kız, dedi annem, kurabiye kutusunu dolabın üstüne kaldırarak. Güzel bir kız.

- O kadar mı?

Annem güldü.

- Bence, sen onun hakkında çok daha güzel şey düşünüyorsun; işte bunu düşünüyorum.

Tabii ki, haklıydı.

Haftanın geri kalanında, Yeşil'e saygıyla bakmaya başladım. Bakışım onunkiyle karşılaştığında, ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum. Bu kadar inanılmaz şeyler yapabilen bu kız, bana sevimli sevimli gülümsemekle yetiniyordu. Bana sevimli bir şekilde göz bile kırpyordu; sonrasında hâlâ ayakta mıyım diye kendime tepeden tırnağa bakıyordum. Cumartesi öğleden sonra, futbola farklı bir anlayışla geri döndüm. Öğlen, öğrenmem gerekeni zaten öğrenmiştim:

- Öğleden sonra büyük annenin evine gitmeyecek misin?

- Hayır, neden?

- Çünkü ben antrenmana gidiyorum. Yeri gelmişken, ben futbol oynarken büyü yapmazsan sevinirim...

Yeşil güldü. Tatlı gülüşü üzerimde bir çağlayan etkisi yarattı

- Sana bir daha büyü yapmayacağıma yemin ettim. Aslına bakarsan, cadı olmayı sevmiyorum. Sihirli güçlere sahip olmak zorundayım ama kimsenin canını sıkmak

istemiyorum. Git hadi, bana güvenebilirsin. Güvendim. Zaten, seçme şansım yoktu.

Gelecek çarşamba, Yeşil beni ikinci kahvaltısına davet etti. Tabii ki yaşlı cadının evine tekrar gitme konusunda biraz endişeliydim. Ama küçük bahçeyi, tavan arasını tekrar görmeyi ve Yeşil'le baş başa kalmayı çok istiyordum.

Saat beşte, futboldan çıkınca, evin kapısını çaldım. Normal insanların evinde olduğu gibi, bana ön kapıyı açacaklarını zannettim. İki birlikte, kapısının önünden bana kötü gözle bakan hırçın, yaşlı komşunun evinden dışarı çıktılar.

– Hoş geldin Soufi, dedi büyükanne cebinden anahtar çıkararak. Duyduğuma göre ailemizin hikâyesini biliyormuşsun...

– Evet hanımefendi, diye geveledim, ödüm patlayarak...

Yeşil'e bir bakış attım; başını güçlü bir şekilde sallayarak onayladı. Büyük annesine her şeyi anlatmıştı. Bu kız gerçekten de inanılmazdı. Hiçbir şeyden korkmuyordu. Ne kendi için ne de benim için... Umarım büyükanne, beni şişmanlattırıp daha sonra yemeyi aklına koymaz. Umarım beni bir heykele çevirmez ya da kafesteki bir kanaryaya...

– Kızmamışsınızdır umarım? diye sordum zavallı bir sesle.

Anastabotte hafifçe somurttu.

- Sadece benim seçimim olsaydı, emin ol seni susturmak için küçük bir sürpriz yap... Ama torunum seninle sırrımızı paylaşmaya karar verdiğine göre, boyun eğeceğim. Ne yaptığını bilecek kadar büyüdü.

Uf. Cadılar mutfağa girdi. Büyükanne, çok ağır olduğu her hâlinden belli olan bir çantayı yavaşça masaya koydu.

- Dikkat et, kırılmasın, diye mırıldandı Yeşil.

Bir yamyamın delici bakışlarıyla, büyükanne bana doğru döndü. Daha sonra gizemli bir gülümsemeyle torununa baktı. Vahşi bir endişe duygusunun kalbimi sıkıştırdığını hissettim. Bu çılgınların ininde ne işim vardı? Neden evde, badem gözlü, şeker kadar tatlı, portakal çiçeği kokulu annemin yanında değildim? Neden?

- İşimiz var, dedi Anastabotte açgözlü bir ifadeyle.

- Önemli bir iş, diye ısrar etti Yeşil; birden çok heyecanlı görünmeye başlamıştı.

Bir an için gideceğimi söylemek istedim ama kelimeler beynimden ağızma gelene kadar pek de hızlı hareket edemediler.

- İmmmm, diye dilim dolandı, belki de...

- Madem ki bu genç beyefendinin haberi var, o da bizimle kalsın. Olağanüstü şeylere o da tanık olsun.

Anastabotte'nin sesinin tonu çok netti, insanı delici bakışlarıyla olduğu yere çiviliyordu.

- Tamam, kalacak, diye cevap verdi Yeşil, bana fikrimi dahi sormadan...

Kaderim çizilmişti. Arkamdan bunları konuşmuş olmalıydılar. Muhtemelen, son saatlerini yaşıyordum. Hatalarımın hesabını ödeyecektim. Çılgık atıp kaçmak istedim. Ama kendimi savunmak için bile fazla korkuyordum. Kıpırdamadan, sessizce bekledim. Büyükanne, korku dolu bakışlarım altında bir çekmeceyi açtı ve içinden, paslanmış anahtarlarla dolu bir çanta çıkardı.

– Mahzene inelim, dedi.

Dizlerimin boşaldığını hissettim. Rahat bir hareketle, Anastabotte büyük çantasını kaptı ve ekledi:

– Arkadaşına bir bardak su ver, bembeyaz kesildi. Ben, sıvı aynayı alacağım.

Yeşil bana, mahkûnun bardağını uzattı; kendimi suyu içmeye zorladım, suyun tadına son bir kez vararak...

Ve mahzene indik.

Bu siyahımsı tozla kaplı, gece kadar karanlık, formol* ve çürümüş ot kokan mahzen, sanki bir deli tarafından düzenlenmiş bir çöplük gibiydi. Şekilsiz şeyler duvardan sarlıyordu. Şüphe uyandıran şeylerle dolu eski reçel kavanozları raflarda sıralanmıştı. Yüzyıllık tencereler, insanı allak bullak eden bu şantiye görünümlü yerin ortasında küfleniyordu. Ve Yeşil, benim tatlı, tertemiz ve ciddi Yeşil'im, burada, kendini evinde hissediyor gibiydi. Bana burayı gezdirmekten hoşnut, olduğu yerde dönüp duruyor, çene çalıyordu. Ben ise, mide bulantısından bayılmamak için insanüstü bir çaba sarf ediyordum.

– Burada gördüklerin, dedi eliyle kök dolu bir kavanoz göstererek, adamotları. Mavi gölge hazırlamak için çok gerekli. Ve burada da...

– Acı bana, öğrenmek istemiyorum, diye homurdandım dudaklarımı ısırarak.

– Surat mı asıyorsun sen? diye sordu bu dangalak, bana tepeden bakarak.

* Kadavraların üzerine bozulmamaları için konulan kimyasal sıvı.

Anastabotte de bana doğru yaklaştı. Meraklı bakışlarla beni tepeden tırnağa süzdü. Sendeledim ve ruhumu Tanrı'ya teslim ederek gözlerimi kapattım.

- Küçük sevgili çocuk korkudan öldü, dedi birkaç saniye sonra torununa.

- Soufi, sen, korkuyor musun?

Yeşil benimle dalga geçiyordu, yıkılmıştım.

- Büyükannemin atölyesini sana göstererek seni mutlu ettiğimi sanıyordum! Emin ol, bir cadının atölyesini gezme şansı her gün karşına çıkmaz. Dahası, büyükannele birlikte inanılmaz bir büyü yapacağım. Bunu görmeni istiyordum...

- Ha ha ha, dedim dişlerimi gıcırdatarak... Hiçbir şeyden korkmuyorum. Tam arkanda duran tabureyi bana ver. Biraz yorgunum. Antrenman beni öldürüyor. Bu büyü de neymiş?

Yeşil büyükannesine uzun uzun baktı ve şöyle dedi:

- Babamı bulmaya çalışacağım.

Kahretsin. Bu hafta Loto'da çıkacak numaraları bulmayı deneyebilirdi. Ama hayır; hayatı boyunca hiç görmediği bir tipi, babasını aramayı tercih ediyordu. İnanılmaz bir kız. Ne kadar güzel bir karakteri var. Beni, bunu izlemeye davet ettiği için onurlanmıştım. Derin derin nefes aldım. Benim yerimde daha zayıf bir çocuk olsa, mutlaka korkudan ölürdü. Ama ben korkak biri değilim. Yeniliklere açığım. Bilinmezleri keşfetmeyi seviyorum.

- Harika, dedim cesur bir ses tonu takınarak.

Aslında çığlık atmak üzereydim.

- Harika bir kızsın.

Onun kollarına koşmak, filmlerdeki gibi yüzünü öpücüklerle boğmak istedim. Ama kendimi tuttum. Başka bir zaman, büyükannesi burada olmadığında, bu mahzenden uzak bir yerde, birkaç hafta sonra, belki... Filmelerde her şey çok kolay görünse de, bir kıza öpmek için doğru şartlar ve biraz da cesaret gerekir.

Ben torununu öpücüklerle boğmanın hayalini gizli gizli kurarken, Anastabotte çantasını açtı. Çok dikkat ederek, çantanın içinden, dibinde titreyen bir kalıp beyaz jöle olan altın rengi bir salata kabını çıkardı. Yaptığım benzetme konusunda kusura bakmayın ama gördüğüm sanki bir gözdü; bir çorba kâsesinin içine konmuş, kör ve parlak bir göz...

- Böğk, dedim.

- Vaaovvv, dedi Yeşil.

-- Yumurcaklar, dikkat edin, dedi Anastabotte. Çorba kâsesini masanın üstüne koydu. Üçümüz de yaklaştık ve göze odaklandık. Üçümüzün bakışları altında, jöle bulaşmaya başladı.

- Tanrı aşkına, dedi Anastabotte; çıraklarım, birlikte garip dakikalara tanık olacağız! Yeşil, beni iyi dinle. Uzun bir büyü söyleyeceğim; onu benden sonra tekrar edeceksin. Bütün heceleri tekrarlamaya gayret et, yoksa hiçbir işe yaramaz ve sıvı ayna bozulur. Sen Soufi, aklını boşaltmaya çalış. Eğer çok derinden düşünürsen, düşüncelerin kafamızı karıştırabilir. Hazır mısınız?

Heyecandan boğazım düğümlenmiş bir şekilde, kafamı kararlıca salladım. Yeşil, sanki çoktan ayinin içine girmiş gibi, kayıtsız ve duygularını ele vermeyen bir ifadeyle bekliyordu.

– Tamam, dedi Anastabotte, konsantre olalım ve başlayalım.

Mahzenin içindeki çürük kokan havayı gürültülü bir şekilde içine çektikten sonra, sürekli "um", "bot", "büt" ve "papa" hecelerinin tekrarlandığı, bilmediğim bir dilde bir tür dua söylemeye başladı. Yeşil ondan sonra tekrarlıyordu. Birbirine karışan sesleri, mahzende gittikçe daha da yükseliyordu. Kulak zarını patlatacak kadar yankı yapıyordu. Gözleri yarı kapalı, yüzleri kireç gibiydi, elleri titriyordu. Kısa bir süre sonra, ciğerlerini patlatacak kadar bağırır hâle gelmişlerdi. Bense aklımı, içi boşaltılmış bir yumurta kadar boş tutmaya çalışıyordum. Çorba kâsesinin dibindeki beyaz jöleye sinirli sinirli bakıyordum.

Anastabotte ve Yeşil'in sesleri gürleştikçe, gözün jellatinli kısmında gri gölgeler ortaya çıkmaya başladı. Başta, net bir şey göremedim. Beyaz fonun üstünde çizgiler oluşturan şekilsiz izler ... Daha sonra, yavaş yavaş, gri çizgiler bir siluet oluştururcasına toplanmaya başladı. Kahretsin, heyecandan titremeye başladım. Cadılar şarkılarına bir süre daha devam ettiler. Kâsedeki şekiller belirginleşti. Artık jölenin içinde koşan bir adamın yansımasını açıkça görmek mümkündü. Bir eşofman üstü ve kasketi vardı.

- Tamam, diye bağırdı birdenbire Anastabotte. Yeşil, aynanın içine bak. İşte orada.

Zıpladım ve Yeşil uyanır gibi oldu. Kafasını eğdi ve istekli bir ifadeyle kâsenin içine baktı.

- Bu o, diye mırıldandı Anastabotte. Bu senin baban...

- İnanamıyorum, dedi Yeşil usulca, babam...

Sonra hafifçe doğruldu, hayal kırıklığına uğramış gibi dudağını büktü ve sordu:

- Peki, babam kim?

- Ah! dedi Anastabotte, elinden bir şey gelmediğini göstermek için kollarını tavana doğru kaldırarak. Kim bilebilir... Onu görebilmek bile iyi bir şey.

- Aman ne güzel! Bütün bu çabayı, bilmediğimiz bir insanın koşmasını izlemek için mi döktük?

Ben, koşan bu adama bakıyordum. Kasketi bana tanıdık geliyordu. Daha sonra Yeşil'e, ardından yine adama baktım. Tekrar Yeşil'e baktım ve sonra tekrar kasete baktım. Ve aydınlandım. Olduğum yerde zıpladım ve bağırdım:

- Gérard!!!!

- Ne Gérard'ı? diye bağırdı Anastabotte de.

- Gérard işte! Futbol antrenörümüz! Baban!

Yeşil'in sesi yükseldi ve mahzenin içinde süzüldü:

- Futbol antrenörü... Annemin ne diyeceğini merak ediyorum.

Benzerlik işte buradaydı. Kız ve babası arasında... Yeşil ve kulübün antrenörü arasında. Birbirlerinden o

kadar uzak dünyalarda yaşıyorlardı ki, eğer sıvı ayna bu gerçekliği gözümün önüne getirmeseydi, ikisinin arasındaki bağlantıyı asla kuramazdım. Coşkımdan, Yeşil'in elini yakaladım ve tencerelerin ortasında dans etmeye başladım.

Bu arada Anastabotte, yıkılmış bir ifadeyle jölesinin içine bakıyordu.

- Futbol kulübünün antrenörü, bu biraz fazla oldu. Ursule'yle sorunlar yaşayacağımı biliyordum ama bu kadarını tahmin bile edemezdim.

Sıvı aynasını çantasına tıkaştırdı, bıkkın bir ifadeyle bize doğru döndü.

- Siz Soufi, torunumu öpücüklere boğmaktan derhal vazgeçin. Bugün yeterince derdim var zaten.

- Neden büyükannen bir anda bana "siz" demeye başladı? diye fısıldadım Yeşil'in kulağına.

- Boş ver, dedi Yeşil bana sarılarak. Heyecandır...

Gün ışığına çıktık. Dışarıda, yumuşak güneş ışıkları bahçeyi okşuyordu. Yeşil gülüyordu, ben de onunla birlikte gülüyordum. Anastabotte bile endişelerini unutmuştu. Mutfağına daldı ve tavayı savaşı bir hamleyle kaptı.

– Herkes için krep!

Tereyağı ürperdi, hamur kızardı, krepler havada uçtu. Pudra şekerini ve reçeli çıkardık. Boynumun etrafına bir peçete bağladım. Üçümüz de masaya oturduğumuzda, Anastabotte kısa bir süre için sessizce Yeşil'i izledi. Daha sonra cebinden bir mendil çıkardı ve gözyaşlarını sildi.

– Benim küçük tavşanım, dedi, başarabileceğinden emin değildim. Aslında çok endişeliydim. Hayal kırıklığına uğramandan korkuyordum. Ve sıvı aynamı mahvetmeden de... Yapmak istediğin her şeyi yapacak kadar isteğe, güce, konsantrasyona ve yeteneğe sahipsin. Tanrı'ya şükür, diye de ekledi sessizce.

Ben de Yeşil'le gurur duyuyordum. Ben de kısa bir konuşma yapmak isterdim, ama ağızım kreple doluydu.

Anastabotte bu sırada bana döndü.

- Oğlum, Yeşil bugün içgüdüsel olarak seni buraya davet etme ve operasyonlar sırasında seni yanımızda tutma kararını aldı; harika bir hareketti bu. Sensiz, sadece bir yüz görmüş olurduk; ne bir adımız olurdu ne de bir adresimiz. Yani hemen hemen hiçbir şey olmayacaktı elimizde. Mutluluğumuz için gerekli olan bu değerli yardımın için sana teşekkür etmek gerekiyor. Teşekkür ederim ama dikkat et. Gördüklerini gidip sokak köşelerinde anlatmayı aklından bile geçirme, tamam mı? Gözlerini endişe verici şekilde kocaman açmıştı.

- Hanımefendi, dedim, hizmetinizdeyim. Sadakatime inanabilirsiniz.

- Bu ne incelik! dedi Anastabotte kahkahalara boğularak. Hadi, bir krep daha al.

Güçlü bir heyecan dalgasından sonra midesini kreple dolduran bir adamın tadabileceği memnuniyet denizinde yüzyordum. Yeşil'in birkaç dakikadır, sandalyesinin üstünde iç çekerek kıpırdandığını fark etmemiştim.

- Tamam, gidip onu arayacak mıyız? diye sordu sonunda, aşırı öfkeli bir şekilde...

- Kimi arayacağız?

- Babamı tabii ki! Şimdi onu bulduğuma göre, ikinci kez kaybolup gitmesine izin vermeyeceğim.

- Onu nerde bulabileceğimizi biliyor musun Soufi? diye sordu Anastabotte.

- Biraz önce koşuyordu. Şimdi evine dönmüştür.

- Nerede oturduğunu biliyor musun?

- Evet; dairesi, stadın yanındaki bir sitede...

Yeşil bir anda bembeyaz kesildi. Elimi yakaladı ve bana aceleyle sordu:

- Evli mi? Başka çocukları var mı? Başka bir kızı var mı?

- Seni uyarmıştım tatlım, diye araya girdi Anastabotte, ciddi bir ses tonuyla... İnsanların hayatına on yıl sonra girdiğimizde, pek de hoş olmayan sürprizlerle karşılaşma riskini de göze alıyoruz.

Hatırlamaya çalıştım. Ama Gérard'ı bir aileyle gördüğümü hatırlayamıyordum. Kulüpler arası gezilere, dayanışma gecelerine, yılsonu kermesine bile, hep yalnız başına geliyordu. Antrenmanlardan sonra bir kadının onu bazen stadın kapısında beklediğini fark etmiştim. Ama yanında hiç çocuk yoktu. Kendi arabasını kullanıyordu. Sevgilisiydi muhtemelen. Önemsiz biri...

- Gidip "Merhaba" dememiz yeterli olacaktır, diye karar verdi Yeşil.

Anastabotte masadan kalktı.

- O hâlde makyajımı tazeleyeceğim, dedi. On yıllık aradan sonra, pasaklı biri gibi görünmek istemem.

- Çok ruj sürme olur mu büyük anne, diye önerdi Yeşil kibarca.

Anastabotte'nin arabasına atladık. Yolu tarif edebilmek için yanına oturdum ve siteyi kolayca buldum. Arabayı ikinci sıraya park ettik, kapıyı çaldım ve girişten kendimi tanıttım.

- Gérard? Ben Soufi.

- Soufi? Bu saatte seni buraya getiren nedir oğlum?

- Bir sürpriz.

- Umarım iyi bir sürprizdir. Gel, beşinci kattayım.

Kapıyı açtı ve üçümüzü gördü. Önce meraklı gözlerle bana baktı. Sonra, Yeşil'e baktı, elini saçlarında dolaştırdı, sonra boynunda, sonra karnının üstünde, sonra çenesinde... Daha sonra, makyajlı yüzünü aydınlatan alçakgönüllü bir gülümsemeyle arkamızda duran Anastabotte'ye baktı. Ve o anda anlamaya başladı. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

- Anastabotte?

- Evet Gérard, benim.

- Ama o zaman... diyerek Yeşil'e tekrar baktı.

- Evet, bu o, dedi Anastabotte elini Yeşil'in omzuna koyarak.

- Benim, Yeşil, dedi Yeşil.

- Tanrı aşkına, dedi Gérard, sürprizden bahsediyorsak, bu gerçekten sürpriz oldu.

Ve bayıldı.

Yarım saat sonra doktor geldi. Gérard'ın bilinci yerine gelmişti; ayağa kalkmak istedi, ancak Anastabotte, elini sinir ağının üstüne sıkıca bastırarak, onu engelledi.

Kapının eşiğinde bayıldığında, onu omuzlarından çekmiş ve oturma odasındaki kanepenin üstüne yatır-
mıştı. Daha sonra kendine gelmesi için onu tokatlamıştı. Bu arada, Yeşil, bir çocuk odası, özellikle de on iki yaşla-
rında bir kız çocuğunun odası bulunmadığından emin
olmak için, dairede tur atıyordu.

- Rahat olun, diyordu Anastabotte, Gérard'ı kontro-
lü altında tutarak. Önce doktorun ne dediğini duymak
istiyorum.

- Önemli hiçbir şey yok, dedi doktor. Belki magnez-
yum ya da potasyum eksikliği... Bunun dışında harika
durumdasınız. Tebrik ederim. Seksen Lira lütfen.

- Hey hop, dedi Gérard kanepeden zıplayarak. Hayat
bizim. Bana çek defterimi uzatın.

Bize limonata ve küçük bisküviler ikram etti. Daha
sonra Anastabotte onun yanına, mutfığa gitti ve ikisi

bir süre konuştular. Biz gençler, kanepenin üzerinde, elimizde bardaklar, yan yana oturmaya devam ettik.

- Tek başına yaşıyor, dedi Yeşil limonatasının tadını çıkararak. Evde bir kadın yok, çocuk yok, kız çocuğu yok. Spor eşyaları... Kitaplar... Dağınıklık... Sadece bunlar.

- Sana söylemiştim!

- Evet, ama emin olmam gerekiyordu. Futbola yazılmam konusunda ne düşünüyorsun?

- Neden olmasın?

Gérard ve Anastabotte mutfaktan çıktıklarında, birbirlerinden memnun görünüyorlardı. Gérard Anastabotte'yi omuzlarından tutmuştu, Anastabotte onun kulağına fısıldıyordu, bu işaretler şaşmaz.

- Babanla konuştum, diye başladı Anastabotte ciddi bir tavır takınarak.

- Babam, babam, diye tekrar etti Yeşil derin bir mutlulukla.

- Ursule'nin buluşmamızı öğrenmesi gerektiğine karar verdik.

- Ayyy ayyy, diyerek kıvrandı Yeşil.

- Seni tatile götürmek, hafta sonu seni yanıma almak, sadece restorana ya da sinemaya davet etmek istesem bile, annenle iş birliği yapmak zorunda kalacağım, dedi Gérard.

Oturduğum yerden onu hayranlıkla izliyordum. İlk bakışta onun büyük sportif bir adam olduğunu anlamak

mümkündü. Soğukkanlı, tepkilerinde tıızlı, ekiple hareket etme yeteneği yüksek ve iyi bir oyuncu. İŖte, sadece bir saat öncesine kadar, hayatında yalnız olan biri... Ve Ŗimdi, sanki tüm hayatı boyunca bunu yapmış gibi, kızı ve kaynanası ile oynuyordu. Ŗampiyon.

– Herkes kamyonetime binsin, diye emretti. YeŖil'i annesine götürereceğim.

– Ya benim arabam? diye sordu Anastabotte.

– Sizi geri getiririm. Ŗimdilik, bizimle gelmenizi istiyorum.

Anastabotte boyun eğdi.

– Beni otuz saniye bekleyin, biraz daha ruj süreceğim.

– Çok değil büyükanne, çok değil, dedi YeŖil montunu kaparak.

Ben YeŖil ile birlikte arabanın bagajına bindim. O anda, düşünmeye başladım, benzerlik çok acayıpti. Ŗimdi kız da babası da gözümün önündeydi ve aralarındaki benzerlik o kadar da dikkat çekici gelmiyordu. Gözleri farklıydı, saçlarının rengi de aynı değildi. Peki o zaman...? Gülümsemelerindeki tanımlayamadığım bir Ŗey, gözleriyle soru sorma Ŗekilleri, elleri ceplerinde ayakta durmaları... Birbirine benzeyen iki kiŖinin, hem aynı hem de farklı olabilmesi çok garip. YeŖil'e, tüm dikkatimi onun üzerinde toplamıŖ bakarken, iŖte bunları düşündüm.

V

URSULE'NİN BU KONUDAKİ DÜŞÜNCELERİ (Bir Annenin Vardığı Sonuç)

Biliyordum. Anastabotte'nin Yeşil'le ilgilenmesine asla izin vermemeliydim. Hemen oyuna geldi. Ona asla güvenilmez.

Güzel çarşambanın üzerine gece usulca çöküyordu. Sakin sakin gazetemi okuyordum. Fırında pizza kızarıyordu. Günün yarısını, eski arkadaşlarımla şık bir kafede sohbet ederek geçirmiştım. O günlerde moda olan yemek tariflerini ve dünya hakkındaki düşüncelerimizi paylaşmıştık. Tüm günü büyük annesinin evinde geçirmiş olan kızımı huzur içinde beklerken, oldukça mutluydum. Sevgili hazinem mutlaka ilerlemeler kaydetmişti. Öğleden sonra, Anselmina beni aramıştı.

- Annen biraz önce gelip sıvı aynasını aldı. **Sanırım** tekrar çalışmaya başlıyor. Ne karıştırdığını biliyor musun?

- Kızıma özel ders veriyor. Muhtemelen ona bir gösteri yapmak istiyordur; endişe edecek bir şey yok.

Saat sekize gelmeden biraz önce, kapı çaldı. Gelmişlerdi. Önlüğümü bile çıkarmadan ayağa kalktım. Yavaş adımlarla kapıya yaklaştım. Kapıyı açtım.

- AAAAAAHHHHHHH!!!!

Karşımda dört kişi vardı. Kızım, annem, ne idüğü belirsiz genç bir serseri ve Gérard. Gérard. Bu da nereden çıktı? Kapıyı sert bir şekilde kapattım. Bam. Ve kapı koluna abandım; bacaklarım titriyordu. Öğleden sonra, sıvı aynayı kullanıp, güvenimi hiçe sayarak yaptıkları işte buydu. Onu bulmuşlardı. Ben ki onun sonsuza kadar bizden uzak duracağını zannediyordum. Cadılar!

Kapı bütün gücüyle, doğrudan kulaklarımın içinde bir kez daha çınladı. Kapımda sanki davul çalınıyordu.

- Anne, benim Yeşil, bize kapıyı aç.

Ne yapmalıydım? Seçeneğim yoktu. Kapıyı açtım.

- Merhaba Gérard, dedim düz bir şekilde.

- Merhaba Ursule, diye cevap verdi, aynı ses tonuyla. Bu kadar zamandan sonra seni tekrar görmek...

Ben üzerimde önlük, yüzümde makyajdan eser olmadan, saçlarım Yeşil'in bir tokasıyla dağınık bir şekilde tutturulmuş biçimde etrafta dolanıyordum. Yüzümün hâlini düşünmeye cesaret bile edemiyordum. Bana haber vermeyi düşünselerdi, en azından temiz bir elbise giyerdim.

- Yeşil ve Anastabotte biraz önce evime gelip beni aldılar, dedi Gérard. ●nlara buraya kadar eşlik etmeyi teklif ettim, bu daha güvenli olacaktı. Hem sana iyi akşamlar demek için bu iyi bir fırsattı.

- Ah tabii...

- Hâlâ işlerin içinde misin?

- Evet. Sen?

- Bende özel bir şey yok.

Garipti. Sitem yoktu. Bağırılmıyordu. Gérard sinirli görünmüyordu. Ursule'ye karşı kötü bir düşünce okuyamıyordum. Sadece eğlendiğini gösteren minik pırıltılar ve mutlu bir gülümseme. Sanki birbirimizden dün ayrılmıştık.

- Beş dakika içeri girebilir miyim?

- Neden?

- Yeşil'le ilgili konuşmak için. Bir şeyler içmek için. Eğer beni davet edersen, bir şeyler yemek için.

Gérard Soufi'nin ailesini aradı ve hep birlikte yemek yedik. Birbirinizle on sene boyunca konuşmadığınızda, anlatacak çok şeyiniz olur! Çok sohbet ettik. Özellikle Yeşil hakkında konuştuk. Gérard, hafta sonları ve tatillerde onu yanına alarak, Yeşil'in velayetini benimle paylaşmak istiyordu. Hayır demedim. Arada bir Anselmina'yla, sakın bir hafta sonu geçirerek plaja gidebileceğimi düşündüm. Yatışmıştım. Bu sayede, onu restorana ve sinemaya götürecek bir erkek olacaktı. Ya-kınmaların sonu...

Sohbet boyunca, genç Soufi sessizliğini korudu. Yeşil büyük bir sevgiyle bakıyordu. Yeşil'in söylediği kadar aptal birine benzemiyordu. Hep abartır. Bana iyi yetiştirilmiş biri gibi geldi. Sanırım kızımın hoşlanıyor. Onu sempatik bulsam da gözüm üzerinde olacak.

Misafirlerimiz gittiğinde gece olmuştu. Kapıya kadar onlara eşlik ettik. Dışarıda, taze gecenin ortasındaydık ki, Yeşil kollarını gökyüzüne doğru kaldırdı.

- Yukarı bakın, dedi.

Üzerimizde, yeşil havai fişeklerden bir demet patladı.

- Fena değil, dedi Anastabotte. Sıra bende.

İnanılmazdı. Hep kendini öne atması gerekir, bu yaşta bile... Hiç değişmeyecek! O da kollarını kaldırdı ve altın renkli bir ışık yağmuru, gökyüzünü aydınlattı. Geride kalmak istemiyordum. Surat asıyorum gibi olacaktı. Gecenin ortasına doğru bir demet rengârenk füze yollamak için eliinden geleni yaptım.

- Alışkanlığını kaybetmemişsin, dedi Gérard.

Hoşuma gitti.

- Kızın sana çekmiş. Demek istediğim, ikinize de çekmiş, diye düzeltti Anastabotte'ye dönerek.

- Al kızını, vur annesine, dedi Anastabotte. Bu kadar çocukluk yeter. Bizi e vimize götür Gérard, geç oldu.

Soufi Yeşil'i yanağından öptü; bence dudaklarına fazla yaklaşmıştı. Annemin dediği gibi, her şeyin bir zamanı vardır. Gérard onu büyük kollarının arasına alıp kalbine

doğru çekerek havaya kaldırdı. Anastabotte ona göz kırptı ve üçü birlikte kamyonete bindiler.

Aslında, iyi bir gece olmuştu bu. Gérard'ı bir daha ne zaman göreceğimi merak ediyorum. Muhtemelen gelecek cumartesi. Kamyonet sokağın ucundan döndü, içeri girip kapıyı kapattım. Kızım boynumdan yakalayıp bana sarıldı.

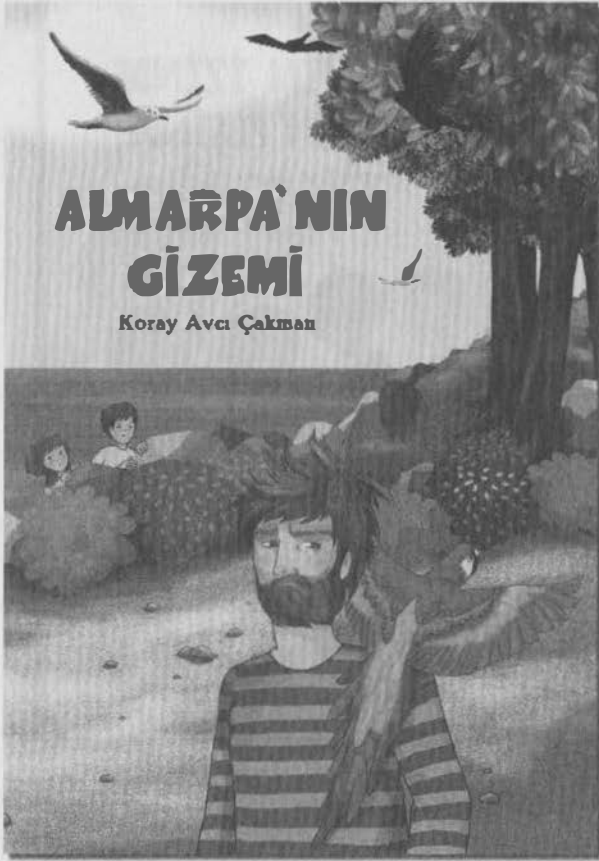
- Anne, sana bazen bayılıyorum.

O kadar mutluydum ki, ona cevap vermedim. Mutluluğumu, kalbimin sessizliğinde saklamayı tercih ettim. Masayı topladık ve Yeşil pijamalarını giydi. Uyumaya hazırlanıyordu ki şöyle sordum:

- Babana sormayı unuttum: şimdi ne işle uğraşıyor? Yeşil kıkırdadı.

- Futbol takımlarını çalıştırıyor.

Futbol mu? Kahretsin. Kendi kendime her şeyin mükemmel olamayacağını söylemiştim.

Efsaneler canlanıyor...

Kaunos, Köyceğiz'in ayaklı gölü, sığla ağaçları... Karetta
Karettalar, mavi Ege ve kuşlar... İlginç ve çarpıcı efsaneler...
Dostluk, gizem ve macera...